

Andrei Mocuța

LITERATURA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOCUȚA, ANDREI

LITERATURA / Andrei Mocuța. – București :

Tracus Arte, 2015

ISBN 978-606-664-516-4

www.tracusarte.ro

Editura Tracus Arte

București, str. Sava Henția, nr. 2, sector 1

© 2015 Tracus Arte

Andrei Mocuța

LITERATURA

Tracus Arte

2015

„Sunt profund atras de Literatura clasică Zen, am tupeul de a ține, o seară pe săptămână, la universitate, cursuri despre Zen și budismul Mahayana, dar viața mea, în sine, n-ar fi putut să fie mai lipsită de Zen decât este, iar puținul pe care am fost în stare să mi-l apropiez din experiența Zen a fost un rezultat adiacent al faptului că mi-am urmat calea mea naturală de extrem non-zenism.”

Buddy Glass

„Sunt profund atras de Literatura.”

Seymour Glass

Din dragoste pentru căței

Mă opresc aici

Mă trezesc amețit. Am obiceiul să organizez un chef monstru înainte de începerea anului școlar. Nu sunt alcoolic, trag foarte rar câte o beție, dar și atunci când o fac, se lasă cu urmări neprevăzute. Veți crede că sunt un licean cu hormonii în pioaneze ce ține cu tot dinadinsul să ardă etapele adolescenței. De fapt, sunt profesor. Nu mi-e rușine s-o spun, însă la drept vorbind sunt mai degrabă un adolescent întârziat.

Mahmureala e una obișnuită, nimic grav, doar gustul neplăcut, de drojdie, din gură și vertijurile. Merg la baie să mă spăl pe dinți și față. Observ în oglindă că expresia mea nu e deloc una încântătoare. Parcă e din ce în ce mai ștersă. Dacă aș trage câte o beție zilnic, poate s-ar șterge atât de mult până aș dispărea. Oricum, asta e și principala noastră problemă, cu toții ne ducem de râpă mai devreme sau mai târziu, doar că nu știm când.

Privesc din nou cu lehamite în oglindă. Mi-a crescut barba îngrozitor de mult. Să mă rad? N-am chef și mi-e lene. Aș ține mai degrabă un discurs despre problemele umanității, dar cred că am să mă opresc aici. N-aș vrea să-mi plictisesc elevii încă din prima zi.

O afacere mult prea scumpă

În acest moment, mi-aș fi dorit să merg în orice alt loc din lume, dar nu la școală. În primul rând, trebuie să purced până la capătul lumii ca să ajung acolo și nu-mi prea place să călătoresc. Nu sunt deloc un călător destoinic, iar naveta mă omoară. Și cred că, la drept vorbind, *aici* e vorba și de puțină ironie: cu cât caut să stau mai mult într-un loc, cu atât am parte de și mai multe călătorii.

O spun din capul locului: nici măcar nu mă pricep să-mi fac bagajul. Iau cu mine lucruri total nefolositoare și nu găsesc nimic din ceea ce am nevoie. De cele mai multe ori, doar la întoarcere îmi aduc aminte de ceea ce trebuia, de fapt, să împachetez.

Dilema mea din această dimineață e una extrem de serioasă: voi avea nevoie de mai multe perechi de blugi sau mai multe cămăși pentru următoarea săptămână? Bineînțeles că abia după ce am pornit și eram deja pe la jumătatea drumului mi-am dat seama că am pus prea multe perechi de blugi și prea puține cămăși. Mi-am amintit că vremea e încă foarte caldă la început de septembrie și, transpirând puternic, cele trei cămăși nu-mi vor ajunge pentru cinci zile lucrătoare.

Înainte, nu aveam asemenea bătăi de cap pentru că femeile erau cele care se ocupau de bagajele

mele și mereu au făcut o treabă excepțională. Nicio femeie nu m-ar fi lăsat să împachetez cinci perechi de blugi și trei cămăși pentru o săptămână, pentru că nu ar avea nicio logică. Din păcate, de când sunt profesor, femeile au devenit o afacere mult prea scumpă și nu-mi voi mai permite una pentru o perioadă foarte, foarte lungă de timp.

Închipuiți-vă că dacă aș avea *acum* o femeie în dormitor care să-mi împacheteze bagajul, ar fi ca și cum aș da startul într-o cursă contra cronometru în care m-aș uita îngrijorat la derularea bezmetică a ceasului dintr-un taxi ce m-ar purta spre o destinație mai lungă decât mi-aș putea permite.

Attila

Era o vreme în care îmi permiteam compania unei femei și atunci lucrurile erau mult mai ordonate în viața mea. Ele decurgeau în felul următor. Primeam de la ea un mesaj dimineața:

1 la mână, spune-mi la ce oră am bus spre tine după ora patru.

2 la mână: Hei, neața, ce faci?

Acesta era primul mesaj, cel pe care îl ignoram din cauză că eram tolănit în pat, visam cel mai dulce vis și nu aveam niciodată telefonul la îndemână. Abia peste vreo oră venea și al doilea mesaj:

N-am vrut să par lipsită de respect, hun (de la honey, nu de la huni). Nu sugerez că ai fi un barbar sălbatic, încercam doar să fiu drăguță. Te pup.

Adevăru-i că dacă m-aș fi născut cu vreo patruzeci de kilometri mai la vest, aș fi avut toate șansele să fiu botezat Attila. Acestea fiind zise, nu am nici sânge de hun și sunt mult prea leneș ca să merit o astfel de comparație. Mă ridic greoi în capul oaselor și pornesc laptopul. Consult orarul busurilor și o sun:

— Unu la mână, ai trei busuri. La 18, la 19 și un sfert și la 20 fără un sfert. Doi la mână, doar ce m-am trezit.

— Atunci răsuflu ușurată, mi-a răspuns. Credeam că ești supărat pe mine când ți-am auzit vocea.

— Nu, nu. Asta e vocea mea matinală.

— De ce nu ești *acum* lângă mine să te pot pupa pe frunte?

— Voi fi mâine dimineață.

— Abia aștept. Ce faci azi până ajung la tine?

— În primul rând ceva de mâncare. Ceva mai mult, să ne rămână și pe mai târziu.

— O, ce drăguț din partea ta! Eu mă întorc la somn, dragule. Să fiu *fresh* pe când ajung la tine.

— Ai face bine să fii!

— Te las să-ți exersezi calitățile de bucătar. Sper să nu visez bunătățile pe care le vei găti.

— Iar eu sper să nu gătesc ceea ce vei visa.

Buza de jos

A urcat în autobuzul de nouăsprezece și un sfert, a plătit cincisprezece sau douăzeci de lei (nu știu prețul exact pentru că nu mai folosesc mijloace de transport în comun) și s-a pierdut printre pasageri transpirați cu pălării pe cap și priviri leneșe. La radio se derulau niște șlagăre vechi atât de cunoscute urechilor pasagerilor, că aceștia nici nu le mai auzeau.

S-a așezat pe unul din singurele locuri libere, lângă un bărbat cu figură de hipiot, plin de mătreață pe umeri și-n barbă. Un cuplu aștepta nehotărât în fața busului, dezbătând dacă vor să urce sau nu. Ezitau să intre pentru că erau deranjați de mai multe aspecte: mirosul abundent de transpirație, aerul închis, cele vreo treizeci și cinci de grade celsius, lipsa aerului condiționat, restricția de viteză pe care șoferul trebuie să o respecte din cauza caniculei, durata călătoriei rezultată din urma argumentului precedent și a controlului vamal obligatoriu în momentul sosirii la destinație.

Orășelele de frontieră nu sunt locuri prea plăcute fiindcă scot la iveală cele mai proaste cutume din ambele țări. Și din această cauză, probabil, am impresia că locuiesc undeva la capătul lumii. Autobuzul care se îndreaptă spre acest loc este de regulă plin cu oameni de vârstă mijlocie, acea categorie de persoane pe care le întâlnești numai în

locurile supraaglomerate. De parcă existența lor s-ar justifica doar dacă depășește pragul cifrei o sută.

Și-a mutat privirea de la hipiot la geam, însă pentru a descrie priveliștea ar fi avut nevoie de limbajul de foc al asfaltului încins. Din plictiseală, a început să tragă cu ochiul pe bancheta din spate a tuturor mașinilor care îi depășeau. A reușit să observe mai multe cutii de pizza, coji de portocală, flori, cărți decolorate de soare, trei pisici, un golden retriever, lăzi pline cu roșii și o pereche de sandale.

Oarecum în contrast cu atmosfera toridă, cuplul de mai devreme se comporta de parcă ar fi luat cea mai necugetată decizie din viața lor atunci când au hotărât să urce, până la urmă, în bus. Erau ca două boabe de mazăre congelată ce nu aveau să își mai vorbească vreodată. Bărbatul i-a șoptit ceva la ureche și ea a dat din cap fără să spună nimic. Dădea impresia că urmează să plângă, dar și-a mușcat la timp buza de jos.

Sub acoperire

Frontiera era înțesată cu mașini care intrau sau ieșeau pline de entuziasm sau confuze. Chiar înainte de barieră era un semn pe care scria: „Bine ați venit în CURTICI, cel mai vizitat oraș din lume”. Am mici îndoieli în privința asta.

Câțiva indivizi care semănau mai mult cu detectivi decât cu polițiști de frontieră au urcat în autobuz și au cerut actele la control. Au întrebat cuplul ce semăna cu două boabe de mazăre congelată care este naționalitatea lor și aceștia au răspuns în maghiară.

La sfârșitul controlului, busul a tras în autogară și pasagerii au coborât rumeniți ca niște rulouri proaspăt ieșite din cuptor. Vizitatoarea mea s-a îndreptat spre stația de taxi unde șoferii roiau ca muștele în jurul clienților. Încercau să obțină un preț cât mai bun.

— Bună, păpușă, unde vrei să mergi?

Fluierături.

— Hei, frumoaso, ce zici de-o reducere în schimbul unui pupic?

Alte fluierături.

— Seniorita! Vino să-ți prezint cailor mei putere!

Unul din șoferi a ieșit bâzâind din roiul de muște și s-a apropiat foarte politicoasă de ea. Părea jenat de fluierăturile colegilor lui și era îmbăcat mult mai prezentabil decât ei, într-un costum elegant.

— Acolo e mașina mea, i-a spus el. Aș fi onorat dacă mi-ați permite să vă conduc.

Era o Solenza destul de simplă și curățică, iar pe deasupra mai avea și un aer extrem de primitor.

— Mulțumesc, a răspuns ea. Mi-ar face plăcere.

Șoferul arăta în regulă, dădea impresia că dorește doar să ajute și nu să obțină un bacșiș gras.

— E cam multă gălăgie pe aici, a zis șoferul după ce a pornit motorul.

— Da, e destul de agitat.

După ce s-au îndepărtat de frontieră și șoferul a dat drumul la aerul condiționat, s-a simțit întru totul relaxată. Tipul îi inspira încredere.

— Locuiți aici? a întrebat el politicos.

— Nu, sunt doar în vizită.

— Ați mai fost vreodată în Curtici?

— Nu, asta e prima oară. Dumneavoastră cu ce vă ocupați? Îmi pareți prea manierat pentru un simplu taximetrist.

— Lucrez sub acoperire pentru guvern. Urmăresc pe ascuns activitățile ilegale de dincolo și dincoace de frontieră.

Martini

— Încotro? a întrebat taximetristul sub acoperire.

— Până la cabinetul primului ministru, dacă se poate, a răspuns ea pe un ton șugubăț.

Șoferul s-a uitat dintr-o dată serios la ea.

— Glumesc! a rectificat ea.

— Nu mă faceți să regret că v-am dezvăluit adevărata mea identitate. Îmi păreți de încredere, iar misiunea mea e strict secretă!

— Glumesc! a subliniat încă o dată. De ce bărbații își trădează cele mai compromițătoare secrete atunci când sunt în compania femeilor? Fiți liniștit, secretul dumneavoastră este în siguranță.

— Pentru că femeile frumoase sunt cea mai mare slăbiciune a noastră. Ne ia gura pe dinainte fără să băgăm de seamă. Doriți să vă duc la o adresă anume sau vă las în centru?

— În primul rând vreau să ne oprim undeva să dau o bere pe gât, a spus ea făcându-și vânt cu un evantai improvizat din degetele de la mâna stângă.

Șoferul sub acoperire s-a uitat cu coada ochiului la ea fără să spună nimic.

— Bineînțeles, am să vă plătesc staționarea. Nu va dura mult. Sunteți invitat să mă însoțiți, chiar dacă nu puteți bea în timpul serviciului. Cu toate că nu acesta e jobul dumneavoastră adevărat, așa că teoretic nu încălcați nimic. Dacă guvernul își

permite să apeleze la serviciile dumneavoastră sub acoperire, sunt sigură că n-ar fi deranjat dacă ați conduce cu o bere la bord.

— Nu asta e problema.

— Dar care? Doar am zis că sunt dispusă să vă plătesc staționarea.

— Sunt surprins că o domnișoară atât de frumoasă și stilată este băutoare de bere. Îmi păreți mai degrabă genul care bea martini sau șampanie. Credeam că berea e o băutură vulgară pentru femei.

— Martini pe arșița asta? Doamne, nu!

— Atunci măcar mojito. Are o concentrație scăzută de alcool și este extrem de răcoritoare vara. Femeile o beau în prostie.

— Eu am gusturi simple, domnule. Nimic nu se compară cu o bere rece!

— Sunt într-un tot de acord cu dumneavoastră! Cunosc un bar foarte drăguț cu terasă la umbră.

— Perfect! Acolo mergem.

Au intrat împreună în bar și ea a comandat direct două beri, pe prima dând-o pe gât până când barmanul a preparat o cafea scurtă pentru agentul sub acoperire. E posibil să fi stabilit noul record feminin la băut bere.

— Mă simt mult mai bine! a zis ea satisfăcută în timp ce își ștergea cu dosul palmei mustața de spumă.

Taximetristul a sorbit o gură de cafea și s-a strâmbat atunci când fluidul a luat contact cu papilele. Cafeaua a avut același efect asupra lui ca lovitura unui boxer în plină figură:

— Cafeaua asta e așa de tare că ai putea scula morții cu ea! a zis el.

Înainte să termine fraza, ea a golit deja și a doua bere. Șoferul n-a mai văzut niciodată o sticlă atât de goală, în atât de puțin timp. Practic, ea respira bere!

— Dumnezeule, cum reușiți să faceți asta?

— E simplu. Mi-e sete!

— Doriți să mai comand una?

— Ar fi minunat!

Până la urmă a băut patru beri înainte ca el să apuce să-și termine cafeaua. În ciuda acestui record, în respirația ei nu se simțea nici un iz de bere. S-a ridicat de la masă la fel de lucidă ca-n momentul în care au intrat în bar. L-a anunțat că e gata de plecare și nici măcar n-a avut nevoie să treacă pe la toaletă. Oare unde s-or fi revărsat toate berile alea?

Mulțumesc

Mă tot întreb cum de pot să trăiesc așa cum o fac. Gândul acesta mă sperie din ce în ce mai mult. Norocul meu este că nu puteți vedea în ce hal îmi arată camera și am avantajul de a cosmetiza realitatea din jur pentru a vă vinde produsul pe placul meu. O mare parte dintre lucrurile ce dădeau cândva farmec acestei camere au devenit între timp obiecte neidentificate. A trecut atât de multă vreme de când ele zac pe podea ori pe pat, încât și-au pierdut identitatea.

De pat nu mai vorbesc! Mi-e atât de rușine de el, încât evit să-l privesc. Nu i-am schimbat lenjeria de o mie de ani. Mă simt atât de vinovat față de el că mă feresc să-i intersectez privirea, oriunde ar fi ea. Când mă culc, intru în cameră fără să aprind lumina, de frică să nu-i surprind cumva privirea încruntată, și mă strecor sub pătură tiptil, sperând că nu-mi simte prezența.

De multe ori, când mă trezesc dimineața, uit că sunt acasă și când văd ce-i în jurul meu mă sperii că sunt închis într-un sanatoriu. După ce-mi revin, îmi amintesc muștrările mamei și-mi dau seama cât de bine mi-ar fi prins dacă le-aș fi băgat în seamă:

— De ce nu-ți faci patul?

Atunci când îl făceam, striga pe mine:

— De ce nu-ți faci patul calumea?

Am nevoie urgentă de un duș ca să-mi impresionez vizitatoarea sau mai bine zis să n-o surprind în mod neplăcut, mai ales că e și prima întâlnire. Am ieșit de câteva ori împreună, dar atât și nimic mai mult. Aceasta e prima întâlnire acasă la unul dintre noi. Tare aș fi vrut să mă cheme la ea, însă a insistat să mă viziteze ea mai întâi. Femeile au obiceiul să te testeze.

Pentru o primă întâlnire a fost surprinzător de plăcut sau cel puțin așa mi s-a părut mie. Am adunat toate obiectele neidentificate din cameră și le-am șters de pe fața pământului, am făcut curat, am schimbat așternutul patului, ba chiar am gătit și am desfăcut o minunată sticlă de François Dulac.

Totuși, ceva se pare că mi-a scăpat din vedere. Ea era încă în pat și zâmbea suspect de politicoasă când am intrat în baie, însă când m-am întors camera era pustie. Doar femeile sunt capabile să se îmbrace într-un timp record și să dispară fără să spună un cuvânt. Măcar mi-a lăsat un bilețel pe noptieră:

Îți mulțumesc pentru mâncare, vin și tandrețe, chiar dacă mie îmi place puțin mai dur. M-am simțit foarte bine cu tine, dar îți dau un sfat. Pe viitor să nu mai spui niciunei femei „mulțumesc” după ce faci dragoste cu ea pentru că se va simți ca o curvă. Să știi că semenii izbitor de mult cu câinele meu, ochii lui îmi vor aminti de tine pentru o vreme.

Te pup.

Din dragoste pentru căței

Mă numesc Andrei și sunt câine maidanez. Stăpâna mea m-a numit după unul dintre iubiții ei pentru că ochii mei seamănă foarte mult cu ai lui. Din asta nu pot să deduc decât că individul respectiv avea ochi de victimă sigură. În caz că nu știți, ochii de victimă sigură au efect fatal asupra femeilor doar dacă ești câine, nu bărbat.

Noi, câinii, înțelegem mai bine intențiile femeilor din cauza instinctului nostru extrem de dezvoltat, care bărbaților le lipsește. Femeile nu pot fi înțelese pe baza logicii fiindcă nu sunt ființe raționale. De aceea femeile iubesc mai mult câinii decât bărbații și au tendința să își dreseze iubiții, fiindcă tovarășii canini sunt o companie mai plăcută decât bărbații cu simț critic.

Relația cu stăpâna mea e una nemaipomenită. Mă răsfață mereu cu mâncarea, de cele mai multe ori îmi strecoară bucăți pe care mama ei le gătește și pe care ea nu le poate înghiți. Aici nu prea o înțeleg, mie mi se par destul de gustoase. Dar ar trebui să știți că stăpâna mea e o ființă extrem de mofturoasă.

Pisica ei la fel. Vă dați seama că pe ea o răsfață mai mult decât pe mine și îi dă voie să doarmă cu ea în pat în timp ce eu nici măcar nu am voie să intru în casă. După cât o pupă, o smotocește și o ține în brațe, ar fi fost mai logic să-și boteze pisica

cu numele iubitului ei, nu pe mine. Dar nu vă faceți griji, de fiecare dată când stăpâna mea lipsește de acasă, mă răzbun cu vârf și îndesat pe pisică. O fugăresc prin toată curtea și o mușc după ceafă. Când mă vede, fuge mâncând pământul!

Stăpâna mea nu bănuie nimic atunci când vede curtea plină de smocuri din blana pisicii. Se gândește că năpârlește. Stăpâna se joacă și cu mine. Cel mai mult îmi place când mă mângâie pe creștet și-mi sparpină burtica și oușele. Acela e momentul meu preferat și aș fi dispus să dau din coadă o săptămână întreagă pentru un astfel de minut. Nu știu dacă și acest obicei are vreo legătură cu numele pe care l-am primit. Tot ce se poate.

Versiunea canină a stăpânei mele

Mă întreb dacă există vreo cățea care să fi fost botezată cu numele stăpânei mele. Dacă da, aş vrea să o cunosc. Sunt curios cum arată versiunea canină a stăpânei mele, dacă e la fel de minunată. Ar fi tare greu s-o găsec pentru că oamenii evită să îşi boteze câinii cu numele lor sau ale altor confrăţi de-ai lor fiindcă, vezi doamne, nu sunt demni de o asemenea onoare.

Din contră, câinii au simţurile mult mai dezvoltate decât ei. Un câine are cel puţin de o sută de ori mai mulţi receptori de miros decât un om. Doar dacă mă bazez pe miros, fără să fac apel la celelalte simţuri, vă pot spune cu precizie la câţi metri distranţă de mine se află stăpâna mea, la ce interval de timp se spală, ce fel de balsam foloseşte şi când a făcut ultima dată pipi.

Vorbesc mult despre stăpână, aş-a-i? Aici m-aţi cam prins, recunosc, sunt îndrăgostit lulea de ea. Probabil chiar mai mult decât omonimul meu, Andrei. Cum să nu fiu la câtă atenţie îmi acordă? Câinii pun botul imediat ce li se acordă puţină atenţie. E cea mai mare slăbiciune a lor.

De fapt, m-am îndrăgostit mai mult de atenţia pe care am primit-o decât de ea. Şi asta pe bună dreptate pentru că, practic, îşi petrece mai mult timp cu mine decât cu Andrei. Celălalt Andrei,

înțelegeți voi. Și, sincer să fiu, undeva în colțișorul inimii mele de câine, sper că și ea e mai îndrăgostită de mine decât de el.

După ce se întâlnește cu el, îi simt feromonii pe tot trupul stăpânei mele. Atunci, din senin, încep să mârâi la ea fără să-mi dau seama. La fel ca femeile, și animalele sunt conduse mai mult de instinct decât de rațiune și din această cauză nu realizează pe moment ce fac. Stăpâna mă privește uimită și nici nu-i trece prin minte că mârâiturile mele sunt un acces de gelozie.

Ceea ce sună cam bizar. Cum pot fi gelos pe o ființă al cărui nume îl port? E ca și cum aș fi gelos pe mine însumi. Însă nu vă faceți griji pentru că stăpâna are ac de cojocul meu (sau mai bine zis pentru blana mea purecoasă) de fiecare dată când o iau pe ulei. Mă ia cu cuțu-cuțu, mă pupă și mă dezmiardă până când inima mea de câine se înmoaie. Știe ea ce știe!

Gaegogi

Azi mi-am găsit sufletul pereche. Bine, recunosc, al doilea suflet pereche pentru că primul e stăpâna mea. Totuși, e mai avantajos să ai un suflet pereche din aceeași rasă cu tine pentru că intervin la un moment dat și anumite nevoi fiziologice, mai ales dacă jumătatea ta este de sex opus. Stăpâna mea spune că sexul intervine abia atunci când dispare sentimentul acela de iubire care te umple. Eu m-am îndrăgostit lulea doar de vreo trei ori și trăirea aceea despre care vorbește ea n-a dispărut niciodată. Din această cauză, probabil, sunt încă un cățel virgin.

Dar să vă povestesc cum s-a întâmplat. Pe lângă stăpâna mea, mai am alți doi stăpâni, părinții ei. Aceștia trăiesc la țară și majoritatea timpului mi-l petrec împreună cu ei, cu toate că *petrecut* nu e tocmai cel mai potrivit cuvânt fiindcă nu mă prea bagă în seamă și mă țin legat. Cum stăpâna trăiește la oraș, ne vedem doar la sfârșit de săptămână, dar ne asigurăm că-n cele două zile recuperăm tot timpul pierdut.

Fără ca părinții ei să știe, îmi dă drumul din lanț și mă strecoară în camera ei. Înainte de asta mă perie ca să nu las smocuri de păr peste tot, mă suie cu ea în pat, îmi ține capul ferm și în același timp drăgăstos între palme și îmi șoptește:

— Părinții mei pot fi câteodată căpoși când le intră ceva în cap, îți bați gura degeaba dacă încerci să-i convingi altceva. Asta e familia mea și nu pot

face absolut nimic în această privință. Îți cer doar să nu dai de gol micul nostru aranjament. E secretul nostru. Ai auzit, Andrei? Strict între mine și tine!

De parcă această declarație de afecțiune nu ar fi fost suficientă, m-a mai strâns în brațe și m-a pupat pe bot de un milion de ori. Avea grijă întotdeauna să elimine urmele mele prin casă și aspira prin fiecare loc pe unde treceam, așezându-se de multe ori chiar în patru labe pentru a se asigura că nu i-a scăpat nimic. O singură dată a făcut treaba mai de mântuială și tatăl ei a descoperit câteva smocuri din părul meu și s-a înfățișat cu ele în fața fiicei:

— Ce-s cu firele astea de păr? Ai idee de unde au apărut?

— De unde să știu eu? răspundea ea cu o vece perfect controlată ce nu trăda nicio emoție. Le-or fi cărat nepoatele în casă. Ieri, toată ziua au fost cu Andrei în brațe.

— Așa, dar smocul ăsta din vârful patului tău ai idee de unde vine? insistă tatăl ei.

— Nu. De ce-ar trebui să știu? O fi din peria cu care-l piaptăn pe Andrei.

— Da? Și ce cauți peria lui în patul tău?

— O curăț, tata. Ce contează? încercă ea să își păstreze calmul.

Tatăl ei nu era omul care să se lase cu una, cu două, așa că încercă să dea de capăt misterului:

— De ce n-ai curățat-o afară?

— Pentru că e praf și sunt alergică la praf! i-a servit ea o nouă gogoasă.

— Aha, dar la părul de câine din propriul tău pat nu ești alergică?

Din urma răzmeriței dintre tată și fiică, tot eu

am fost cel care a avut de suferit. Chiar dacă le interzicea părinților să mă lege în lanț cât lipsește ea în timpul săptămânii, tatăl ei își manifesta animozitatea latentă față de mine prin tot felul de intrigi și comploturi. Uneori nu-mi dădea să mănânc zile la rând, alteori îmi scurta lanțul la două palme de abia reușeam să ies pe jumătate din cușcă.

Azi, însă, i-am venit de hac bătrânului și am reușit să păcălesc lanțul. Din clipa în care am scăpat am știut că pedeapsa va fi oricum aceeași, așa că m-am gândit de ce să nu îmi fac de cap? Am zbughit-o la stradă și am început prin a adume-mea copaci și stâlpi electrici și a-mi face satisfăcut nevoile pe ei. Eram lihnit însă n-am avut norocul să miros ceva resturi de mâncare, în schimb am interceptat stimulii unei cățele în călduri.

A fost dragoste la prima vedere. Părea și ea oarecum disponibilă și asta m-a bucurat fiindcă nu aveam chef să aștept după ifosele ei de domnișoară toată ziua, mai ales că eram cu burta goală. După obișnuitul ritual de curtare ce constă în mirosirea reciprocă a fundurilor, m-am prezentat politicos și am întrebat-o dacă e gata de împerechere. Ea m-a privit cu o tristețe tandră și mi-a lătrat niște cuvinte ce m-au lăsat perplex:

— Sinceră să fiu, dragă Andrei, chiar îmi plăci. Dar dacă te încurci cu mine, zilele îți sunt numărate. Stăpânul meu e un bucătar coreean specializat în preparatele din carne de câine. Dacă îți închipui că te voi putea prezenta familiei mele fără să le lase gura apă când te vor vedea, înseamnă că nu știi prea multe despre bucătăria coreeană. Dacă nu vrei să sfârșești pe un platou în chip de *gaegogi*, gândește-te de două ori înainte să dai din coadă.

Reversul medaliei

Stăpâna nu îl mai iubește pe Andrei. Chiar dacă n-o știe încă, nu va mai trece mult până când adevărul o va izbi drept în față. Când se va întâmpla asta, va avea nevoie de mine pentru că nu mai există altcineva care să îndeplinească acest rol, deși eu nu sunt decât un biet maidanez ce nu poate s-o consoleze nici măcar cu o vorbă bună. Totuși, simpla mea prezență e suficientă pentru a-i da curajul să facă pașii pe care altfel nu i-ar fi făcut.

Dacă într-adevăr Andrei ăsta seamănă atât de mult cu mine, eu l-aș fi văzut mai degrabă cu una din femeile acelea docile, mămoase, una care să stea cuminte în umbra lui. Stăpâna mea nu e nici pe departe așa. Este, în primul rând, o femeie complicată, foarte inteligentă, independentă, iar dacă Andrei a reușit s-o țină lângă el atâta vreme, este pentru că s-a străduit din greu și pentru că a avut talentul de a o înțelege și ajuta să-și păstreze echilibrul interior. Temperamentul lui blajin i-a ajutat să se mențină pe linia de plutire, însă nu poate face față la nesfârșit ieșirilor ei sălbatice în decor.

Cu mine e reversul medaliei. Se manifestă extrem de drăgăstos și tandru. Chiar dacă lui îi reproșează mereu că e șleampăt, nu îi convine nici odată cum se îmbracă și cum își asortează șosetele cu vestimentația, că are tartru pe dinți, că își roade

unghiile, de mine este deplin mulțumită. Nu o deranjează nici smocurile de păr pe care le las prin casă, nici purecii care mai sar de pe mine în patul ei și o pișcă de fund, nici gura care-mi miroase îngrozitor.

Am petrecut atâta timp în compania ei și mi-am onorat rolul de confident și cățel bun la toate, încât instinctele mele native de animal s-au atrofiat cu totul. M-am transformat într-o făptură blândă și domestică, un cățel gânditor ce oferă dragoste și loialitate și primește în schimb mâncare și un loc moale de dormit. Până și compania altor potăi a început să mă deranjeze. Am început să evit să mă apropiu de ei de frică să mă molipsesc cu tot felul de paraziți și căpușe îngrozitoare. Poate am devenit snob, dar refuz să mă mai alătur lor și să mă plimb aiurea pe străzi cu coada între picioare, parcurgând același mers în cerc dintre un nicăieri și-un altul.

Mi-am pus tot felul de întrebări înaintea despărțirii iminente dintre stăpână și Andrei, de exemplu dacă îmi va schimba numele pentru a nu mai fi un memento al iubirii lor eșuate, însă nu mi-a trecut niciodată prin minte că aceasta mă va afecta direct. Am realizat că lucrurile aveau să se schimbe când s-a ghemuit lângă mine și mi-a pus palma pe creștet cu lacrimi în ochi:

— De mâine nu o să ne mai vedem niciodată. Nu ești tu de vină, eu sunt problema. Am greșit încă de la început față de tine și am pornit-o din start cu stângul. Te rog să mă ierți! Sunt un nimeni, n-ar fi trebuit să ai niciodată încredere în mine! Te iubesc, dar sunt o lașă. Nici nu-mi dau seama dacă înțelegi o iotă din ce-ți spun, pentru că nu-mi reproșezi

niciodată nimic, însă eu sunt mereu o frustrare pentru tine. Ești cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată și tot ce sunt în stare să fac e să te las baltă. Sunt un rahat fără minte și o dau mereu în bară. Poți să-mi spui că sunt o cățea materialistă, nu mă supăr. N-am vrut să fac rău nimănui! Dacă aș putea, aș vrea să dispar! Nu are sens să încerci să mă calmezi, vreau să rămân așa o vreme. Mă duc în lume și dau dracului tot!

Pentru o clipă, n-am fost sigur dacă mi se adresează mie sau mă folosea doar drept cobai pentru a repeta discursul ce avea să-l țină lui Andrei atunci când îi va da papucii.

Facem cunoștință

Ce nu aş face niciodată

După cum am spus, sunt profesor. Predau literatura la o şcoală de ȝigani. Azi voi cunoaşte elevi cu care nu m-am întâlnit până acum, deşi sunt în această şcoală de trei ani. Nimeni n-a vrut să preia clasa din cauza proastei reputaţii. Astfel a căzut pe umerii mei. Nici nu mă mir, aşa se întâmplă mereu cu novicii.

E o şcoală foarte mică unde activează cel mult zece cadre didactice şi un novice. Numărul copiilor e atât de ne semnificativ încât nu avem nici secretară, drept pentru care (în semn de protest) nu eliberăm diplome puţinilor dintre cei care absolvesc. Nu că ar veni să le revendice vreodată.

Într-o listă cu lucrurile pe care *nu* le-aş face niciodată în viaţa mea, este să predau la o şcoală de ȝigani. Sistemul meu nervos central e în conflict direct cu această corvoadă. E ca şi cum aş fi treaz pe masa de operaţie şi un chirurg s-ar uita nehotărât la mine cu bisturiul într-o mână, cu manualul de medicină în cealaltă şi mi-ar spune cu reproş:

— Ar fi trebuit să înveţi mai mult, să te faci chirurg şi să nu depinzi de mine. Ai idee cum se face o incizie?

În clipa următoare, ar intra mama lui în sala de operaţie, plină de pământ pe genunchi, cu mânuşile şi şorţul de grădinărit pe ea, ar măsura din priviri

tăietura de pe stomacul meu și l-ar certa pe fiu de parcă nici n-aș fi acolo:

— De ce mi-am irosit banii trimițându-te la medicină? Uită-te și tu ce-ai făcut. Să te văd cum o mai dregi de data asta!

Și, totuși, iată-mă aici.

Facem cunoștință

Facem cunoștință. Majoritatea fete, deloc proaste după expresia feței și strălucirea ochilor dar, ca de fiecare dată, pline de potențial ce nu se concretizează niciodată. Pe de altă parte îmi plac, nu-și pierd vremea cu mărunțișuri și sunt conștiente de lucrurile cu adevărat importante. Evident, literatura nu e unul din ele.

Băieții sunt și ei aproape la fel de brici ca fetele, au o prezență de spirit pe care majoritatea băieților de vârsta lor nu o au. Oricum, pe măsură ce timpul trece, ca profesor ajungi să nu mai faci nicio diferență între băieți și fete. Se pierd cu toții în aceleași trăsături comune.

Cu toate astea, băieții nu dau dovadă de același curaj fățiș al fetelor, însă curajul lor e ceva mai ascuns, mai subtil. Mă așez la catedră și-i privesc serios. Catedra, simbolul autorității! Deschid catalogul cu un gest larg al brațelor și uit de floarea de cactus:

— Căcat! strig și-mi retrag repede dosul palmei plin de ace.

O parte din ei încep să râdă.

— Eu m-am căcat deja de dimineață, profu, se încumetă un șmecher.

— Și te-ai șters? îl întreb în timp ce-mi scot acele din mână.

— Nu-s sigur că destul, răspunde șmecherul.

— Bă, zice alt băiat din ultima bancă, credeam că suntem la ora de literatură. Pentru asta vă plătesc?

— De unde interesul ăsta subit, dragilor? răspund calm. Majoritatea oamenilor sunt incompetenți în profesiile lor. E foarte posibil să fiu și eu unul din ei. Încă nu sunt sigur. Dar de un lucru sunt *extrem* de sigur: te pot cotonogi de nu te vezi.

Abia când s-a ridicat în picioare și am observat că e cu un cap mai mare decât toți colegii lui, mi-am dat seama că m-am cam pripit:

— Bine șefu, hai să ne batem!

Dopu

E prea târziu să mai dau înapoi. Mi-am făcut-o cu mâna mea și nici măcar nu-i prima oară. Elevul pe care l-am provocat la cotonăgeală se numește Dopu și are dublul vârstei celorlalți colegi. Și, bineînțeles, dublul gabaritului. La școala de țigani se întâmplă foarte des să întâlnești elevi de toate vârstele, unii dintre ei căsătoriți cu tot cu odrasle, alții dintre ei chiar bunici. Dopu a rămas repetent zece ani la rând și, după toate probabilitățile, era pe cale să-l pice pe al unsprezecelea.

Am mers cu clasa afară și ne-am adunat în formă de cerc sub nucul uriaș, cu mine și Dopu în centru. Mi-am dat jos sacoul, l-am aruncat pe iarbă și mi-am suflecat mânecile cămășii. Dopu purta o cămașă cu mâneci scurte descheiată fiindcă nu-l putea cuprinde. S-a aruncat în direcția mea, dar am reușit să îl evit și să contraatac cu pumnul. Când l-am pocnit în stomac, pumnul a sărit ca dintr-o minge de cauciuc.

Dopu nu a schițat nici un semn cât de mic de durere, a scăpat doar un pârț. A zâmbit superior și a început să mă încercuiască. Pumnii veneau din toate direcțiile, abia apucam să parez câte unul, însă nu reușeam să dau defel înapoi.

— Dă-i în gură! se auzeau câteva glasuri din mulțime.

Asta m-a înverșunat și mai tare și m-am aruncat, cu toată forța, frenetic spre el. După ce ne-am împărțit, în mod inegal, pumni am început să ne mișcăm în cerc, așteptând ca unul dintre noi să cedeze. Ne învârteam unul spre celălalt ca ulii în jurul prăzii.

— Sparge-l! Dă-i la coaie! se auzea din mulțime.

Totul s-a terminat destul de repede. Aveam nasul și gura sparte și ambii ochi învinețiți. Eram totuși satisfăcut. Am reușit să-i mușc adversarului lobul urechii și să-i scot un dinte. Ne-am întors în clasă și s-au așezat tăcuți la locurile lor. Așteptau satisfăcuți. Aveau și de ce.

A doua greșeală

— Să nu crezi că vei trece la literatură doar pentru că mi-ai dat o lecție la încordat mușchi și împărțit pumni, i-am spus lui Dopu.

— Știu, profu. N-am o păsărică cu care să-mi cumpăr așa ușor notele. Dar sunt sigur că o grămadă dintre colegele mele o vor face. Ești destul de chipeș, profu, chiar și cu vânătăile astea, nu cred că le-ar deranja s-o facă o dată cu tine.

— Aia s-o creadă ele, că doar o dată, îi dau peste nas.

Arunc o privire aspră prin clasă ca să mă asigur că au înțeles gluma. Câteva fete chicotesc și își șușotesc la ureche în timp ce-mi aruncă priviri deocheate.

— Uitați-vă bine la Dopu! îmi dreg glasul. Sper că ați observat ochiul umflat și dintele lipsă. Dacă mai e vreun șmecher care are de gând să facă pe deșteptul, va păți la fel. Ia să vedem, poate avem doritori. Să se ridice *acum* în picioare sau să stea jos și să tacă din gură tot restul semestrului!

Evident, a fost a doua mare greșeală pe care am făcut-o în aceeași zi. Unul dintre băieți s-a ridicat, apoi al doilea, al treilea și tot restul băieților. Și, ce e mult mai grav, și două fete.

Literatura

Una dintre fetele care s-a ridicat în picioare a ieșit din bancă și s-a îndreptat spre catedră. Mi-a salvat fundul. Nu aveam totuși chef să mă iau la bătaie pe rând cu toți băieții din clasă. Plus două fete! Adevăru-i că din unghiul din care o priveam și cum bătea lumina amiezii pe ea, părea să aibă o siluetă perfectă. I-am simțit coapsa caldă frecându-se de mine în timp ce a trecut de cealaltă parte a catedrei. S-a sprijinit pe coate și a apropiat buzele de urechea mea dreaptă:

— Îmi placi, profu. Nu știi cum să-ți spun ca să nu sune ciudat...

— Ridică-ți decolteul și încearcă să formulezi cumva, îi zâmbesc ironic, privind-o țintă în ochi.

— Am auzit că ești cel mai tare prof din școală, că orele tale sunt cele mai mișto, pline de viață și amuzante...

— Vai, îți mulțumesc... ă, nu am avut plăcerea să-ți aflu numele.

— Literatura.

— Îți mulțumesc, Literatura. Dar sunt sigur că acesta nu e numele tău adevărat și încerci doar să-mi intri sub piele.

— Ba da, profu, s-a ridicat După din ultima bancă. Să moară mama! Așa o cheamă, e soră-mea!

— Voi fi directă, profu, a zis Literatura

punându-mi palma pe umăr. Dacă e pe bune treaba aia cu păsărica și vrei cândva să...

— Sper că glumești! am săgetat-o cu privirea.

— Nu, pe bune, pentru un zece...

M-am ridicat în picioare:

— Voi credeți că totul se poate cumpăra!?

— Da, a zâmbit ea gingaș. Lasă-mi doar numărul de telefon și mă ocup eu de restul.

Ghici

— Hai profu, ce poate fi mai excitant decât s-o faci cu o gagică pe care o cheamă Literatura?

— Fată dragă, cred că ai venit unde nu trebuie. Bordelul e mai la marginea orașului.

— Nu te mai ascunde atâta, profu. Mi-am dat seama că mă dorești de când ai pus prima oară ochii pe mine.

Aici cam avea dreptate.

— Va trebui să mergem la director, Literatura? Chiar vrei să ajungem acolo?

— Nu-i nevoie. Știu foarte bine cum salivează și directorul după șoldurile mele. Hai, lasă-mă să-ți ghicesc în palmă, măcar.

— Oare ce mă va costa dacă te las să faci asta?

— Nimic. Doar numărul de telefon.

— Nu-l capeți.

— OK. Dă-mi palma.

— Am zis că nu-ți dau nici un...

— Știu. Îți voi ghici pe gratis.

I-am întins mâna cu inima îndoită. N-are rost să vă mai povestesc ce furnicături m-au luat când și-a plimbat degetul în palma mea transpirată.

— Ai linia vieții lungă. Vei trăi muuult...

— Am mai auzit asta. Spune-mi ceva nou.

— În următoarele două minute vei lua un pix și vei scrie numărul de telefon pe o bucată de...

- Am zis fără trucuri! Treci la subiect!
- Bine, bine! Ține palma întinsă să mă uit mai bine. Ia să vedem. Gata. Pe asta sigur n-o știi. Toată viața ai avut o singură iubire.
- Da? Care-i aia?
- Literatura.

Șamanism

În timp ce Literatura se gudură în continuare pe lângă mine, intră în clasă directorul.

— Guten Tag!

Directorul e profesor de germană.

— S-a întâmplat ceva? Am auzit strigăte în curtea școlii.

— Nu, domnule director, am zis. Nimic grav. Am fost cu clasa sub nuc într-o sesiune de șamanism.

— Ce treabă aveți dumneavoastră cu șamanismul? Din câte știu, predați literatură.

— Bineînțeles, dar am invocat spiritul lui Thomas Mann.

— Ja! Ja! Ja! a zis directorul entuziasmat. Thomas Mann ist gut! Dar ce ați pățit la față?

— Păi să vedeți. Thomas Mann nu era prin preajmă. În schimb, a intrat pe frecvență Herman Hesse.

— Ja! Ja! Ja! Herman Hesse ist gut! Dar tot nu înțeleg ce ați pățit la față.

— Domnul Hesse s-a bucurat foarte tare să fie invocat cu atâția elevi în jur, am răspuns. Dar, treaba e că i-am cam tăiat entuziasmul și l-am înștiințat că noi, de fapt, îl căutam pe Thomas Mann. Atunci, domnul Hesse s-a enervat rău de tot și mi-a tras un pumn în față. Nu cred că-l prea are la suflet pe domnul Mann.

— Ah! a răsuflat directorul ușurat. M-am liniștit atunci. Bine că nu s-a întâmplat nimic grav. Auf Wiedersehen!

Knock out

— Ți-a fost rușine să recunoști c-ai luat-o-n freză, profu! mi-a zâmbit Dopu pe sub mustață.

— Corect! am răspuns. Oricum, mai devreme sau mai târziu va afla și directorul ce reputație de ciomăgar, de profesori, prin knock out ai. Probabil chiar acum stă cu urechea lipită de ușă și ascultă ce s-a întâmplat cu adevărat. Mereu e cineva de cealaltă parte a ușii care ascultă pe ascuns.

— Uuu, ce palpitant! mi-a șoptit Literatura, rezemată de umărul meu. Așa făceau și peștorii Penlopei în vreme ce lipsea Ulise. Ascultau pe ascuns.

— Mă surprinzi, Literatura. Nu-mi spune că ai citit Odiseea.

— Nu doar am citit-o. Am învățat-o pe de rost.

— Recită-ne un pasaj.

— Polifem, într-o tigaie, frige-un ochi de ou și-o oaie, iar Ulise-i face semn cu piciorul lui de lemn: „Apropie-te, vreau să-ți zic să dai crenvurștii pe mic!” Când al mării domn, Neptun, atras fiind de bucate, din valuri o zbughi – tun! – lacom le-nghiți pe toate.

— Hmm, cred că am consultat surse diferite. Auziți, am nevoie de certificatele de naștere sau buletinele celor repetenți. Câți dintre voi n-au trecut?

— Câți ani la rând? a întrebat Dopu.

— Ultimul, doar.

S-au ridicat douăsprezece mâini. Șapte băieți și cinci fete.

— Cam puțini, am zâmbit ștregărește.

— Dopule, spune-i la profu de ce iei buletinul cu tine atunci când mergi la baie, a șoptit suav Literatura, din dreptul urechii mele.

— Ca să știi cum să fac pipi. Dacă CNP-ul începe cu 1, atunci pot face din picioare. Dacă începe cu 2, trebuie să mă așez pe colac.

O(e)di(p)seea

Odiseea s-a rescris atunci când Ulise-a zis:

— Oedip i-un rege nebun, face trafic de tutun, bere, droguri, vin, magiun, dar și de femei sfruntate, gingașe și desfrânate!

Dintre care Aria, cu un soț cam paria, dar și cu malaria, totuși prea cuminte pare, ce-ar fi să-i dăm ascultare și să fim atenți la voia ei și-a soțului din Troia:

— De când e Oedip destoinic, în Itaca, domn războinic? Nu, cumva, Ulise oare s-a întors pierdut pe mare? Ori prea mult l-au îmbiat lotofagii și-a uitat Penelopei că-i bărbat? Cine-i rege în cetate, Oedip sau Ulise, frate?

— Mie Nimeni mi se spune, zise-Ulise, i-un renume și așa mă știu cu toții: zeii, ciclopii și hoții. Oricât aș fi de puternic, fraților, sunt un nevrednic. Am pierit de mult pe mare chiar la Troia, în strâmtoare. Trupu-l am, însă la minte nu mai sunt ca înainte.

— Din Itac-atunci te cară, om netrebnic, de ocară! zise-Oedip cam într-o doară.

— De-ar trece pe-aici cu vasul, Neptun, să-ți audă glasul, pe stânci îți vei pierde-un dinte, Oedip, rege fără minte!

Rând pe rând, gură cu gură, clocoteau ca-ntr-o fiertură. Doi regi, cât o turmă mare, unelteau cum

să se-omoare. Atunci, cu un pumn de fier, se ivi-ntre ei Homer:

— N-aveți voi grijă prea mare de-avut și putere, oare? N-arătați ticăloșia și v-ascundeți omenia? Ieri, dac-ați primit o parte, azi le vreți pe celelalte. Voi, și-n dragoste, și-n ură, nu aveți nicio măsură. Vorbele văd că îmi sorbi, Oedip, rege-al celor orbi. Ulise, și tu m-ascuți, rege-al celor surzi și muți. Eu atât doar vă mai spun ca părinte-al vost, străbun: să te bizui pe putere sau cum inima ți-o cere, când se-oprește și când bate de griji prea nenumărate? Cugetați la asta iute, Zeus, însuși, să v-ajute!

Echte Liebe

— Fiecare la locul lui! E valabil și pentru tine, Literatura. Mișcați-vă că altfel vă pic pe toți!

Într-un final, s-au potolit.

— Vă mai dau, totuși, o șansă și nu vă pic dacă îmi dați numele unui poet important. Inițialele lui sunt: F. V.

— Frații Vijelie, am auzit un răspuns foarte sigur pe el.

— Nu. E vorba de Ferencz Varoș, le zic. Un poet și fotbalist maghiar. A jucat la Barcelona și a luat premiul Nobel pentru literatură. Sunteți repetenți.

— Vă place fotbalul, profu? Eu țin cu Avântul Prăbușirea.

— Avântul Prăbușirea nu-i echipă de fotbal, ci oximoron.

— Oxihormon?

— Nu, oximoron. Fiți atenți. Am citit poezii mai proaste decât multe meciuri de fotbal. Însă am știut și să le aleg. Dacă tot nu aveți de gând să citiți poezie, uitați-vă măcar la meciurile Borussia Dortmund. E singura echipă din lume care atunci când pierde un meci, îl pierde pe mâna ei, nu a adversarului. Borussia e făcută să joace dincolo de limite, altfel se blochează. Dacă e să pierzi un meci, pierde-l ca Dortmund, nu baricadat ca Pițurcă în propria poartă.

— Pițurcă era atacant, profu. Nu portar.

— Emoția și energia pe care le transmite antrenorul Jurgen Klopp sunt cele ce fac diferența. Urmăriți reacțiile lui explozive din timpul meciului și veți vedea ce calități de dirijor are. Dar nu dirijorul unei orchestre care interpretează o arie în surdină, ci al unei trupe de heavy metal. Urmăriți-i interviurile de după joc și veți vedea că e și poet. Cei mai buni poeți nici măcar nu scriu literatură și vin din cele mai obscure domenii. Găsiți-mi și voi un astfel de poet. Până atunci, sunteți repetenți.

F. V.

— Hai, profu, mai dă-ne o șansă, mi-a făcut Literatura ochi dulci.

— Bine, fie! am acceptat. E vorba de un poet care a fost învățător la școala asta. Nu-i vorba de Ferencz Varoș, dar inițialele lui sunt tot F. V. A pus multora dintre părinții voștri stiloul în mână și a murit la birt în timp ce scria un poem pe perete. N-a apucat să-l semneze. Dopule, având în vedere că ai rămas zece ani repetent, sigur l-ai prins. Nu vă spun numele lui, dar vă citesc un poem:

Eu l-am citit pe Eminescu
Eminescu de ce să nu mă citească?
Eu l-am interpretat pe Hamlet
Hamlet de ce să nu mă interpreteze?
Eu l-am înjurat pe Kant
Kant de ce să nu mă înjure?
Dacă eu sunt făcut din lut
Lutul de ce să nu fie făcut din mine?

Nicio reacție. Așa că am mai citit unul:

În biserica pustie
ridicată din zaruri
albe și negre,
cu o singură rugăciune

blondă
pe peretele dinspre răsărit,
îmi ascult pașii vechi,
pașii de pe vremea
când încă n-am învățat
să mă nasc.

— E domnu învățător Francisc Vinganu! a strigat Dopu, cu o expresie de Evrika pe față.

Pall Mall

După oră, ne-am mutat în bibliotecă. Le-am căutat fișele personale și am recuperat, pe rând, cărțile pe care le-au împrumutat peste vacanță. Cele mai multe dintre ele erau albume cu imagini. Totuși, o parte dintre ei mai citeau câte ceva. Le-am strigat în ordine alfabetică numele.

O primă elevă mi-a adus romanul *Sinucigașii fumează întotdeauna PM* de Alexandru Roșu.

— Mi-a plăcut cartea, a zis eleva. E cu mult sex.

— Știi de unde vine PM? am întrebat-o.

— Da. De la Peep Master, o marcă de prezervative.

Un băiat mi-a înmânat cartea *Dragoste în catifea albastră* de Verona Miclăieș. Romanul nu era tipărit pe hârtie, ci pe bucăți de catifea. E singura carte din lume editată în întregime pe pagini din catifea. Era destul de lungă. Patru sute de pagini! Cred că a costat mai mult decât o rochie de gală.

— Ai citit-o pe toată?

— Nu am citit nimic, mi-a răspuns. Dar am mângâiat fiecare pagină pe rând.

A urmat Literatura, care mi-a dus o cărțuție mai subțirică. Titlul ei era *Literatura*, iar autorul Andrei Mocuța. Am răsfoit puțin volumul. Spre rușinea mea, nu o citisem.

— Despre ce-i vorba? am întrebat-o.

— Despre un prof tânăr ca dumneata fascinat de o minoră pe care o cheamă Literatura. De asta am și luat-o din raft, mi-a atras imediat atenția. Mă simt faimoasă când citesc povești în care personajele au același nume ca mine.

— Trebuie neapărat s-o citesc și eu, am zis.

Hoțul de cărți

Următorul elev mi-a adus o carte cu o copertă teribil de expresivă: *Regele adâncurilor* de Bill Baxter.

— E un roman S. F., mi-a zis.

— Cine-i regele adâncurilor?

— Un salahor care vânează șobolani și crocodili în canalele subterane din Vancouver.

A venit rândul unei eleve cu cele mai delicate buze pe care le-am văzut vreodată. Par să nu fi fost atinse defel. Nici de apă, nici de ciocolată, nici de gura unui pahar, nici umezite cu limba. N-au fost date niciodată cu ruj, nici măcat atinse de-o scamă. Mi-a returnat *Sărutul dulce al răzbunării* de Margareta Bulgakov. Nu cred c-a fost sărutată vreodată de un băiat.

— E chiar atât de dulce sărutul răzbunării? am întrebat-o.

— Nu știu. Buzele mele n-au atins nimic.

Un băiat mi-a adus o broșură de nouă pagini prinse cu capsatorul și scrise de mână. Ortografia era cam stângace. Cărticica se numea *Câinele meu*, nu avea număr de ordine și cuprindea mai multe imagini decât conținut scris.

— E o carte despre câinele meu, m-a înștiințat. Un doberman foarte credincios. O putem înregistra la bibliotecă?

— Sigur. Cine-i autorul?

— Chiar eu. M-am gândit că dacă scriu o carte despre el, îl fac celebru.

Următorul mi-a înmânat, cu un aer misterios, o carte mult mai groasă decât precedenta. A lăsat-o pe birou cât ai zice pește și a dat să fugă. *Hoțul de cărți* de Markus Zusak. L-am strigat:

— Stai puțin! Nici asta n-are număr de ordine. De pe care raft ai luat-o?

— Nu-i din bibliotecă, profu. Am șterpelit-o de la soră-mea de pe noptieră. Acum suntem chit. Și ea mi-a furat țigările. Cățeaua!

La țigănci

A urmat Dopu. Mi-a întins volumul *La țigănci* de Mircea Eliade. Între paginile cărții erau introduse bucăți mici de staniol.

— De când știi să citești? l-am întrebat.

— Mi-a citit-o soră-mea, profu.

— Ți-a plăcut?

— Doar din clipa în care ajunge gagiul la bordel. Mă așteptam să fie cu mai multe țigănci. De fapt, e cu nemțoaice.

— Și bucățile de staniol sunt semne de carte pentru pasajele ce ți-au plăcut?

— Nu, cu alea m-am scobit între dinți.

Un alt băiat mi-a returnat o carte de bucate cu cele mai bune rețete spaniole și catalane. Tipărită, evident, în China.

— Am citit-o pe toată! a zis entuziasmat. Are multe povești interesante. În special paella cu chorizo, tocănița de miel cu sos romesco, puiul umplut cu paprika și spaghetti cu creveți.

Ultima dintre cărțile pe care le-am primit a fost *Șuncă pe pâine* de Charles Bukowski. Elevul care mi-a dat-o era plin de untură și boia pe colțurile gurii și bărbie. Cartea arăta de parcă ar fi fost înmuțată și ea în untură.

— Am crezut că-i despre mâncare, mi-a zis dezamăgit.

În schimb, romanul era mai unsuros decât o pulpă de porc afumat. Am încercat să recuperez numărul de ordine de pe prima pagină, dar era atât de lipicioasă încât n-am putut-o deschide. N-are rost s-o mai îndes în bibliotecă, o voi arunca direct în tigaie.

Mandala

Coșuri

Dopu stă în spatele grajdului și fumează cu Stălin. Nu are chiar dublul vârstei lui Stălin, dar nu e nici departe. Fumează rapid și nervos și scoate fum pe nas și urechi ca un personaj din desenele animate:

— Ce ai, mă? îl întreabă Stălin.

— Tre' să-l sparg pe cretinul ăla! Mi-a făcut sora de rușine!

— Cine, mă?

— Mandala, mă. Handicapatul pulii!

— Știu, mă. Și pe mine mă-nervează. Are fața plină de coșuri. Mi-e greață să mă uit la el.

— Nu asta-i problema. Mă piș pe coșurile lui.

— Dar?

— S-a lăudat că i-a pus-o la soră-mea.

— Literatura, frate?

— Da, mă. Futu-l în gură!

— Du-te d'aici. Ăla nu-i în stare să fută. I-un labagiu!

— Și eu zic la fel.

— Clar. Nu-i în stare de altceva. Știe atât, să mintă.

— Dar totuși, a aflat șatra. Toți țiganiii cred *acum* că i-a pus-o la soră-mea.

— Asta nu-i bine, frate.

— Știu și eu că nu-i bine. Cine l-ar crede în stare?

— Nimeni. Cine dracu ar crede unu' cu fața plină de coșuri? Poate ar trebui să mergem să-l rupem.

Dopu trage un ultim fum lung și aruncă mucul de țigară.

— Hai!

Mandala

Au mers acasă la Mandala și l-au găsit jucându-se cu mingea de tenis. O arunca în zidul de cărămidă, o prindea și iar o arunca.

— Ia te uită cine se joacă cu mingiuța, a zis Dopu și prinse mingea de tenis ce tocmai sărea din gard.

— Salut, băieți, a zâmbit Mandala.

— Nu crezi că ți s-ar potrivi mai bine să te joci cu păpușile, Mandală? l-a întrebat sfidător Stălin.

Dopu și Stălin l-au înconjurat strategic, asigurându-se că nu poate fugi.

— Ia zi, Mandală, îl iscodi Dopu, în afară de păpuși, ai mai futut ceva în ultima vreme?

— Neah.

— Cum așa?

— Uite-așa, răspuse Mandala fără să bănuiască nimic.

— Nu cred că s-a jucat vreodată c-o fată, a chicotit Stălin. Țta se joacă doar cu păpușile și cu puța lui.

— Bine, băieți, mă bucur că v-am văzut, a încercat Mandala să se retragă, simțind pericolul. Am să merg în casă, acum. Mă cheamă mama.

— Eu nu aud pe nimeni să te cheme. Tu auzi ceva, Stălin?

— Nu, nu.

Lui Mandala i-a pierit glasul și se simțea paralizat. Dopu și Stălin au început să râdă zgomotos.

S-au apropiat de el și Dopu i-a tras un pumn în stomac. Mandala a căzut în genunchi ținându-se cu mâinile de burtă. A rămas așa cam un minut. Apoi a apucat să chițcăie o amenințare:

— Las' că vine tata acasă...

— Da? Și tac-tu fute fetițe?

— Nu.

Au râs din nou zgomotos. Mandala nu mai era în stare să spună nimic.

— Ia uită-te la coșurile lui, a râs Stălin. De fiecare dată când i-o pune unei fetițe îi dispare câte unul.

Fătălău

— Ia spune-mi, în morții mă-tii, ce-ai făcut cu Literatura. Toată șatra știe, cretinule.

— N-am făcut nimic, Dopule! Jur, să moară mama!

— Și eu am cinci surori, interveni Stălin. De unde știi că nu încerci să le-o pui și lor?

— N-aș face niciodată așa ceva! N-am făcut nimic cu Literatura! Am glumit doar, începu Mandala să plângă.

— Bine, mă coiule, te cred, ține una să nu cumva uiți.

Stălin îl pocni și el cu pumnul în stomac și Mandala nu mai căzu de data asta doar în genunchi, se zvârcolea efectiv pe jos. Ce mai, un fătălău.

— Sunteți prietenii mei, vă rog lăsați-mă-n pace!

— Și ce vrei să faci? Să mergi fuguța să te ascunzi sub fustă la mămica?

— Nu vă pârăsc, dar vă rog lăsați-mă-n pace! urlă Mandala.

— Hai să mergem, zise Stălin, ăsta nu i-a pus-o la soră-ta. Nu-i în stare s-o pună nimănui. Nici măcar nu are puță. Se pișă pe cur.

Și Dopu intenționa mai degrabă să-l lase în pace. Nu pare să se fi atins de soră-sa. O fi visat și fătălăul cu ochii deschiși sau l-a luat gura pe dinainte. Dar, fiind liderul, nu-l putea lăsa să scape cu una, cu două. N-avea voie să dea semne de slăbiciune.

— Încă n-am terminat cu tine! Vii cu noi.

Vinovat

L-au legat de mâini și de picioare și l-au cărat în spatele grajdului unde se ascund să fumeze. Au mai venit doi băieți acolo, Lala și Charlie. Mandala a mai încasat și de la ei câteva picioare în gură și stomac.

— Ce facem cu el? a întrebat Charlie.

— Îl judecăm, a zis Dopu.

— Bună idee. Mandală, ridică-te-n picioare!

Stai drepti, 'tu-ți ceapa mă-tii!

— Toți cei ce sunt de părere că acuzatul trebuie pedepsit pentru c-a avut tupeul să se laude că i-a pus-o la soră-mea, să strige „vinovat”!

— Vinovat! a strigat Stălin.

— Vinovat! a strigat Charlie.

— Vinovat! a strigat și Lala.

— Mandală, ai fost găsit vinovat, i-a zis Dopu.

Lacrimile îi curgeau pe obraji și încercă să deschidă gură, dar se înecă cu ele.

— Dar... dar... n-am făcut nimic.

— De asta ești și acuzat. De minciună.

— Dar... dar... băieți, și voi mințiți tot timpul.

— N-am mințit niciodată c-am pus-o cuiva. E sub demnitatea mea, a zis Dopu.

— Nici eu, a zis Stălin.

— Nici eu, a zis Charlie.

— Nici eu, a zis și Lala.

- Ce facem cu el? a întrebat Stălin.
- E vinovat, nu-i așa?
- Îhî.
- Atunci, în calitate de judecător, îl condamn la moarte.

Procesul

În sala de judecată, Mandala își așteaptă sentința. Judecătorul nu prea-l are la inimă. Dacă va fi găsit vinovat, îl va condamna bucuros la cea mai cumplită caznă. Fără nicio șansă de cauționare sau grațiere. Cazul lui a făcut destul de multă vâlvă și nu e văzut prea bine.

Singurul avocat care și-a manifestat interesul să-l apere a terminat cu chiu, cu vai dreptul și a fost ultimul din grupa lui. Explicația: îi place foarte mult să bea, atât în timpul liber, cât și pe durata proceselor. E o minune că nu s-a împotmolit și acum prin birt în drumul său spre judecătorie. De fapt, e singurul birt pe la care nu s-a oprit în ultima vreme.

Mandala l-a acceptat fără obiecții și nu l-a judecat pentru slăbiciunea lui. Probabil că, dacă ar fi fost în locul lui, și el ar fi făcut la fel. Dar nu era momentul și nici cazul să se gândească la asta acum, cu întreg procesul pe care-l avea pe cap. Ceea ce avea să-l mire puțin, era faptul că avocatul lui era îmbrăcat în armură. Din experiență, o poartă cu el peste tot. Îl apără de toate obiectele ce se abat asupra lui atunci când alcoolul îi sucește mințile.

Avocatul din tabăra adversă e un pește. Atât la propriu, cât și la figurat. Un pește care e-n egală măsură proxenet. Cine ar fi fost mai potrivit să-l

pună la zid pentru că și-a făcut de cap cu biata Literatura? Cine poate mirosi un delincvent juvenil mai bine decât un pește proxenet?

Peștele îl întreabă pe Mandala dacă și-a pierdut virginitatea și să o dovedească public, chiar acolo.

— Obiecție! strigă avocatul în armură. Întrebarea e irelevantă pentru acest caz.

— Obiecție respinsă! bate judecătorul cu ciocanul în masă. Acuzatul e rugat să-și dea jos pantalonii.

Avocatul se împleticește sub greutatea armurii și se împrăștie pe scaun ca un cufăr plin cu potcoave. Mandala se gândește serios cum ar fi mai bine să facă. Poate ar trebui să cadă la o învoială. Sau să se declare nebun și poate ar fi eliberat, cu puțin noroc, peste douăzeci de ani. Se uită pe rând la figura resemnată a avocatului său și la rânjetul satisfăcut al peștelui. E clar că peștele vrea sânge, sânge virgin.

Ca un pește în apă

Mandala avea un căluș în gură și era legat de mâini și picioare. Nu mai era în stare nici să cerșească milă, singurul fel prin care le putea transmite ceva călăilor săi erau ochii. Iar ochii lui implorau îndurare. A încercat să evadeze, între timp, însă l-au prins și a pățit-o mai rău. I-au legat și gura, sătui de minciunile lui.

— Dă-mi o țigară, a zis Dopu.

Charlie i-a îndesat țigara în gură.

— Aprinde-o.

Charlie i-a dat un foc și Dopu a tras puternic în piept, apoi a eliberat fumul prin nări și urechi, ca un personaj din desenele animate.

— Ridicați acuzatul, a comandat.

Stălin și Lala l-au prins de mâinile și picioarele legate, ținându-l ca pe un sac și așteptând următoarea comandă. Mandala nu mai bombănea nimic, era resemnat și aștepta să se termine totul.

— Charlie, leagă-i greutatea de gât, a continuat Dopu.

— Poate n-ar trebui să facem asta, s-a fâstâcit Stălin. Cred că și-a învățat lecția. Așa-i, coiule? zise uitându-se la acuzat.

În ochii lui Mandala se ivi un ultim licăr de speranță.

— E vinovat sau nu? a întrebat sec Dopu.

— Hai, mă, frate, uită-te și tu. S-a pișat pe el.

Pe pantalonii lui era, într-adevăr, o pată mare închisă care se întindea tot mai mult.

— Fără milogeală! Am să încep să număr. Când ajung la trei îl aruncați. Unu...

Stălin și Lala au început să-l legene ca pe un sac.

— Doi...

Mandala se zvârcolea în strânsoarea lor ca un pește pe uscat și spera să-i poată dezechilibra cu zbierături înfundate.

— Trei!

Trupul a plonjat în bazinul de unde se adapă caii și a rămas la fund, greutatea legată de gât ținându-l acolo. Acum se zvârcolea din nou ca un pește, cu diferența că era-n apă și nu avea branhii.

A doua natură

Dopu simțea un gol puternic în stomac. Avea senzația că ar fi primit și el, la rândul lui, câteva sute de pumni acolo. Nu mai putea da nimic înapoi, așa că s-a gândit să se plimbe. S-a plimbat până l-au durut picioarele și tenișii au început să se descoase și să-i iasă degetele afară.

Când s-a întors acasă era aproape seară. A mers în grajd, dar bazinul era gol, fără apă, fără Mandala. Nici măcar greutatea ce i-au legat-o la gât nu mai era. Stălin, Charlie și Lala au fugit imediat ce gluma a început să se îngroașe. Niște fătălai și ei.

Era atât de cufundat în gânduri, încât nu l-a zărit pe tatăl lui la intrarea în casă. A tresărit și s-a speriat de moarte.

— Pe unde umbli? l-a întrebat tatăl calm.

— Nicăieri. M-am plimbat.

— Te-ai plimbat, zici?

— Îhî.

— Cu cine te-ai plimbat?

— Cu nimeni. Singur.

— De când îți place să te plimbi?

— De azi.

— Treci în casă, vreau să am o mică discuție cu tine.

A intrat în casă și s-a așezat pe un scaun. Nu se gândea la nimic, așa că își privi degetele de la

picioare ieșite prin teniși. Știa ce avea să urmeze. Oricât de mătăhălos ar fi el, tatăl lui îl întrecea. Avea brațele uriașe, fruntea încruntată și sprâncele stufoase și amenințătoare. Nu era nevoie să facă pe durul, era a doua lui natură.

Un om mort

După o tăcere de o mie de ani, tatăl a fost cel care a vorbit primul:

— Ce ai făcut în grajd, azi?

— Nimic.

Abia când tatăl începu să-și suflece mânecile, Dopu a întrebat:

— E mort?

— Cine?

— I-am spus să-și țină gura închisă. Dacă m-a pârât înseamnă că nu-i mort.

— Nu, nu e mort. Dar părinții lui erau cât pe ce să cheme poliția. Cum ai putut să-l lași în bazin și să pleci? Ce pizda mă-tii te făceai dacă nu-l găseam la timp? Îți dai seama că ești un om mort dacă te vede vreunul din părinții lui?

— Nu mi-e frică de ei.

— A trebuit să-i plătesc ca să nu cheme poliția, cretinule! Plus internarea la spital și restul cheltuielilor. Asta ai vrut să-mi faci tu mie? Să mă golești de bani?

Dopu n-a răspuns.

— O să-ți trag o bătaie de n-o să mă uiți. Te lecuiesc eu de draci, nenorocitul! Ești un om mort.

Tatăl a rămas nemișcat în pragul ușii. Nu mai avea pe unde să scape. Inima a început să-i bată nebunește când a întâlnit privirea amenințătoare cu sprâncene stufoase.

— Dă-mă la poliție! Vreau la închisoare! N-am decât să stau acolo o sută de ani, pot să și putrezesc. Dar nu mă bate!

Prima lovitură a fost atât de fulgerătoare că nici nu a simțit-o cu adevărat.

— Ai face bine să mă omori că altfel o fac eu când dormi. Hai, boșorogule, nu mă las la tine! O să-ți îndoii curul ăla de pensionar...

Nici nu apucă să termine, că a doua lovitură îl rostogoli direct sub pat.

Următoarea mișcare

În mod ciudat, lui Dopu începu să-i placă sub pat. Simțea, cumva, că aparține aceluși loc. S-a uitat la saltea și la arcuri și avu senzația că nu a mai văzut niciodată altceva mai frumos și mai pașnic. Era locul perfect. Apoi, dintr-o dată, și-a imaginat sora făcându-și de cap cu Mandala și acest gând îi provocă un râs isteric. Își dădu seama cât de absurd a reacționat pentru un lucru atât de mărunț. La urma urmei, sora lui era liberă să-și aleagă ce mascul dorește.

— De ce râzi ca un descreierat? și-a auzit tatăl urlând.

Și-a strecurat brațul uriaș și păros sub pat și a încercat să îl înșface pe Dopu de haină. Când s-a apropiat de el, a apucat cu ambele mâini și a mușcat cu toată forța. Mâna s-a retras și a urmat un ropot neîntrerupt de înjurături. Simțea gustul proaspăt de sânge în gură și asta îi plăcea la nebunie. Primul impuls era să scuipe, dar nu o făcu, gustul sângelui potolindu-i, în sfârșit, setea de răzbunare pe bietul Mandala.

— Bine, își auzi din nou tatăl, de această dată mult mai calm. Acum chiar ai cerut-o. Poți începe să te rogi.

Dopu a așteptat și a așteptat până când s-a liniștit și a început să audă toate sunetele din jurul

lui. Putea auzi vrăbiile de pe acoperiș, putea auzi mașinile de pe șosea, își putea auzi propria inimă pompând și putea auzi până și sângele curgându-i prin tot corpul. Auzi respirația nervoasă a tatălui său, căută o poziție comodă și așteaptă următoarea mișcare.

Dragoste în catifea albastră

Dragoste în catifea albastră

Tatăl lui Dopu e unul dintre bărbații care au avut foarte mult ghinion atunci când vine vorba de femei. Într-un final s-a căsătorit, destul de târziu și a avut un băiat, Dopu. Totul a mers bine în primii patru ani, până când, într-o noapte, soția lui s-a întors foarte târziu acasă:

— Pe unde ai umblat? a întrebat-o.

— Știe să mă asculte și să mă facă să râd, a răspuns ea. E artist, are sufletul pur și mă răsfăță. Tu nu vorbești niciodată cu mine și ești plictisitor.

Tatăl lui Dopu a aflat despre cine era vorba, un lăutar mai tânăr ca soția lui ce câștiga regește la nunți și-n weekenduri, iar în timpul săptămânii compunea versuri pentru Adrian Minune și Vali Vijelie, în timp ce el lucra pe șantier zece ore pe zi și abia reușea să-și întrețină familia. Soția lui continua să lipsească noapte de noapte, până când s-a săturat și a încuiat-o cu el în cameră. În acea seară a forțat-o să facă dragoste cu el și imediat după ce a ejaculat a sunat telefonul și a auzit vocea unui tinerel:

— Vreau să vorbesc cu Mercedesă.

A înmânat receptorul soției și ea a vorbit la telefon două ore, iar la finalul conversației i-a spus:

— Când mă fuți, mă gândesc la el.

— Până aici! s-a săturat el și a doua zi a divorțat.

Peste câteva săptămâni a cunoscut altă femeie

care, oarecum ironic, avea un spirit artistic. Se numea Verona și citise toate romanele Sandrei Brown. Scria la rândul ei copii mai mult sau mai puțin reușite, povești de dragoste înmuiate în sirop, pe malul Mediteranei. N-a vrut copii fiindcă nu avea timp din cauza carierei literare. Totuși, la treizeci și șase de ani și-a finalizat opera prin bestsellerul *Dragoste în catifea albastră* și a născut o fată normală pe care a botezat-o Literatura.

Elfi

Dopu arăta ca un ren biciuit de elfii lui Moș Crăciun. Pe de o parte din cauza bății crunte primite de la tatăl său, pe de alta din cauza mahmurelii. A fost o noapte grea. Camera avea cel mult nouă metri pătrați și era toată plină. De alți mahmuri. Stălin, Charlie, Lala și restul. Undeva, într-un colț al camerei, pe un mini divan, se odihnea sora lui, Literatura. Pe lângă restul bețivilor prăbușiți, ea avea un aer distinct. Ca un coș de rufe proaspete lângă un morman de gunoi.

Căută un pachet rătăcit și aprinse o țigară. Apoi urmări lumina dimineții plimbându-se pe cheflii ce sforăiau zgomotos. Trase un fum și își mută privirea la sora lui. O priveliște care te ajută mai mult decât orice leac să-ți revii din mahmureală, așa că se uită mult la ea. Găsi o sticlă de monopol și trase ultima dușcă. Ultima dușcă e mereu cea mai groaznică. Se uită la prietenii lui și își dă seama cât sunt de inutili cu toții. Paraziți. Iar el e unul din ei.

Stălin s-a îmbătat atât de tare, încât a adormit cu ochii deschiși. Sau, cine știe, poate era mort.

— Băi, Stălin! îi dădu un ghiont.

— Ce, mă!? răspunse el speriat.

— Am vrut să văd dacă n-ai murit.

— Pe dracu. Am avut un vis așa de fain. Mereu visez când adorm pe spate. De obicei dorm pe o

parte sau alta, chircit ca-n burta mamei. Am visat că sunt înconjurat de multe femei super focoase care fumează și pe măsură ce trag din țigară dispar hainele de pe ele, dar fără să se dezbrace. Trag un fum și dispare tricoul, mai trag unul și dispare și sutienul. După ce au dispărut toate hainele de pe ele, tot fumul ce-l trag în piept nu mai iese pe nări și gură, ci prin sfârcuri.

V

Verona are veruci în vagin. A avut o aventură de-o noapte cu un critic literar care i-a citit bestsellerul *Dragoste în catifea albastră*. A vrăjit-o că-i va scrie o cronică elogioasă. Romanul era ori desființat de critică, ori ignorat complet, în ciuda faptului că se vindea foarte bine. În anumite cercuri, ce-i drept: al bucătăreselor, al coafezelor, al văduvelor, al domnișoarelor bătrâne și al păstrăvăreselor.

Astfel că și-a vândut trupul criticului în schimbul unei cronici. Din păcate, nu s-a ales cu recenzia, ci cu un minunat buchet de veruci. Când și-a văzut vaginul năpădit de virus, s-a simțit atât de rușinată, încât i-a mărturisit totul soțului ei și i-a propus să încheie căsătoria. Nu mai găsea niciun motiv de care să se agațe.

— Te rog, l-a implorat, simt că nu mai pot trăi cu tine. Am făcut un lucru atât de mârșav!

Dar tatăl lui Dopu nici n-a vrut să audă. Chiar dacă era afectat de escapada soției sale, a avut foarte multă grijă de ea și a sprijinit-o în timpul tratamentelor cumplit de dureroase.

N-au putut avea o viață sexuală normală timp de un an, atât a durat până Verona a scăpat de veruci. Soțul ei a răsfățat-o și i-a alinat atât cât a putut el de mult suferința atunci când doctorul îi ardea negii. O lua în brațe, îi mângâia părul și îi

șoptea la ureche:

— Acuși se va termina totul.

Fiindcă le era inaccesibil sexul tradițional, au găsit alte soluții prin care să se satisfacă reciproc. De regulă, ea îl mulțumea oral, iar el îi căuta clitorisul cu degetul, încercând să treacă neobservat pe lângă verucile santinele. Avea nevoie de atât de multă dexteritate pentru a face asta, că după un an de zile putea liniștit să-și deschidă cabinet de ginecologie.

Pentru ca viața lor să devină și mai pasională, tatăl lui Dopu a cumpărat o carte, *Potențialul erotic al soției mele* de David Foenkinos. O epopee eroti-comico-satirică scrisă cu savoare de șampanie franțuzească. Fiecare nou paragraf îi provoca o erecție.

Evrika

Dopu trase un fum și se simți destul de rău. Mereu se simțea rău când întorcea o problemă prea mult pe toate părțile sau când gândea. Tocmai de aceea, gândea foarte rar. Dar acum îi veni o idee.

— Auzi, Stăline...

— Încerc să te aud printre sforăituri.

— De ce crezi că sforăie toți în același ritm?

— Nu știu, Dopule. Probabil unul din ei a dat tonul și apoi au început restul.

— Crezi?

— Zic și eu așa.

— Auzi, mă, Stălin, mă gândeam și eu...

— Gânditul nu-i bun, frate...

— Știu. Dar totuși m-am gândit...

— A mai rămas o gură de monopol pe undeva?

— Nu, dar fii atent...

— Căcat. Nu pot să mă concentrez fără să iau o gură de ceva.

Dopu se uită în jur după vreo sticlă abandonată, dar nu văzu niciuna.

— Bine, mă, coiule, îți dau o țigară!

— Ce să fac cu tine? Bine-i și așa. Te ascult.

— Uită-te în jur. Spune-mi ce vezi.

— Niște ratați care dorm. Asta era marea ta idee? Dacă știam, nici nu-ți mai ceream gura aia de monopol.

— Da, exact! Bețivi și cerșetori oriunde-ți întorci privirea.

— Mi-e silă de ei, frate. Nu că noi am fi altfel.

— Fii atent. Gândește-te cât potențial se irosește în timp ce aștia freacă menta și sforăie.

— Așa, și? Sunt pierduți deja. Cu toții suntem. Cui i-ar folosi o ceată de ratați?

— E-n avantajul nostru că nimeni n-are nevoie de noi.

— Nu mai spune.

— Ba da. M-am gândit cum să-i folosesc.

64, 65, 66

Când Verona a descoperit că are veruci, tatăl lui Dopu a verificat să vadă dacă are și el, dar nu a găsit nimic. Verucile sunt răspândite de un virus în timpul contactului sexual, dar numai un procent mic de persoane îl contractează, alții sunt infectați de virus fără să irupă, iar unii sunt imuni.

S-a simțit foarte ușurat când a văzut că e curat. Au trecut luni de zile fără ca vreo verucă să-i apară pe penis. S-a împlinit anul și Verona era aproape vindecată, așa că s-au gândit că-și pot permite luxul unui contact sexual tradițional. A fost cea mai bună partidă de când s-au cunoscut, însă dimineața, când a mers la toaletă, tatăl lui Dopu și-a descoperit o mică insulă de veruci pe prepuț.

Nu îi venea să creadă. Stătea în picioare în fața closetului cu penisul în mână, holbându-se la veruci. Apoi și l-a vârât în pantaloni de parcă ar fi fost tentaculul mort al unei caracatițe și a tras apa. Urina s-a scurs din closet ca un vis urât.

Verona încă dormea. Nu s-a sinchisit s-o trezească. A mers în camera de zi și s-a așezat în întuneric. De regulă îi e frică de întuneric, dar acum era incapabil să se gândească la asta. A ascultat cu ochii închiși traficul matinal ce suna ca o ploaie mărunță și rece. A început să tremure. Mașinile din stradă îl făceau să se gândească la după amiezele

ploioase din copilărie când se simțea singur.

Când Verona a ieșit din dormitor, era încă întuneric. A aprins lumina, dar nu l-a zărit imediat. Nu i-a trecut prin cap că ar putea fi acolo. Se holba ghemuit la fereastră și număra mașinile care treceau.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat speriată.

— Șaizeci și patru..., a răspuns el absent.

— Ești bine?

— Șaizeci și cinci.

— Iubitule, ce ai pățit?

— Șaizeci și șase.

A mers la doctor chiar în acea dimineață și i-a spus să îi înlătore tot prepuțul. A refuzat anestezia. A preferat ca-n locul sedativului să citească din *Potențialul erotic al soției mele*. Acest lucru l-a slăbit doar pe jumătate de chinuri, menținându-i penisul erect pe toată durata operației, dar simțind fiecare tăietură pe viu.

Odată cu circumcizia, a scăpat de veruci și, în egală măsură, a suferit o mică iluminare. La mulți ani după aceea, după ce a scăpat de patima femeilor, a fugit cu inima deschisă în Israel și a murit în timpul unui atac palestinian.

The Walking Dead

— M-ai făcut curios, zise Stălin. Dar presimt c-o să spui o tâmpenie.

Literatura moțăia în continuare pe divanul persan. Semăna cu ceva între pisică și înger. În urechi avea căști ce o protejau de sforăituri. Dormea într-o parte, cu capul sprijinit pe mâna dreaptă și zâmbea discret. Din cauza unui vis sau poate se amuza pe ascuns de discuția lor.

— Uite la ce m-am gândit, continuă Dopu. Nimeni nu s-ar obosi să bage ceata asta de țigani la închisoare, pentru că ar trebui hrăniți și întreținuți. Și atunci, gândește-te, ce ai avea de pierdut?

— Ce?

— M-am gândit toată noaptea. Dacă i-am aduna pe toți la un loc și le-am da un scop, îți dai seama câtă putere am avea la dispoziție? Un singur leu nu poate ataca un bizon, dar dacă lucrează în echipă îl fac praf.

— Ești dus cu pluta, dar mai zi-mi că-mi place.

— Poate-s nebun, râse Dopu, dar mă tot gândesc ce forță în echipă am aduna dacă i-am pune peăștia un pic pe picioare.

— Ce forță, mă?

Nimeni nu părea deranjat de conversație. Sforăitul își vedea de ale lui.

— Nu râde, zise Dopu serios. Poate mi-a mâncat băutura mințile, dar să știi că nu-i o idee proastă...

— Încerc să nu râd.

— Imaginează-ți că am aduna toți țiganii de care putem face rost și i-am pune, cu noi în frunte, să mășăluiască grupați pe Champs Elysées.

— Așa, și?

— Mă, da' prost mai ești! Ar fi ca-ntr-un film. Să vezi o sută de cocălari la un loc mășăluind ca armata lui Hitler. Și noi doi în frunte. Eu aș fi regizorul și tu cameramanul. Ce s-ar mai speria și ar fugi toți când ne-ar vedea. Ca-n filmul ăla cu zombalăi, *The Walking Dead*.

Un minut

— Niciodată nu-mi oferi de ce-am nevoie, iar cu ce-mi oferi tu nu am ce face! i-a spus Verona.

Tatăl lui Dopu s-a îmbrăcat în grabă, s-a urcat pe bicicletă și a pornit spre birt în plină noapte, gândindu-se că a sosit momentul să se lase de femei. A mers la teighea, a cerut un monopol dublu și i-a spus ospătarului:

— Îmi împrumuți și mie telefonul un minut?

— Unde vrei să suni? Pe Orange?

— Îhî.

— Atunci poți vorbi mai mult de un minut.

— Nu-i nevoie.

A dat pe gât monopolul dublu și a format numărul.

— Alo? a răspuns Verona.

— Sunt eu. Nu mai vin acasă.

— În seara asta?

— Nu, fă. Niciodată.

A urmat o tăcere de cel mult zece secunde, apoi Verona a adăugat:

— Bine. Când treci să-ți iei zdrențele?

— Aruncă-le.

A închis. Toată conversația nu a durat mai mult de un minut. S-a îndreptat spre ospătar, i-a returnat telefonul și a cerut toată sticla de monopol. Se simțea, în sfârșit, liber. Ca un fulg pe o rochie de catifea albastră.

— Cum mai merge treaba? l-a întrebat ospătarul.

— La fel.

— Nicio noutate?

— Nu.

S-a uitat setos la sticla de monopol pe trei sfer-turi plină.

— Poate nu-ți ofer mare lucru, i-a spus ospăta-rului. Dar tu, prietene, ai tot de ce-am nevoie!

Mic dejun la Tiffany

— Da, a zis Stălin, cred că ar trebui să schimbi monopolul cu altceva. Ți-a mâncat mințile.

— Chiar crezi?

— Îhî. Să zicem că putem aduna o sută de retardați și-i ducem în Paris. Care-i, totuși, scopul?

— Păi m-am gândit că, pentru început, am putea da buzna într-unul din cele mai fițoase magazine de pe Champs Elysées.

— Cum ar fi?

— Tiffany. Găsești acolo cele mai scumpe ceasuri, coliere, brățări... ce mai, tot ce vrei!

La auzul acestor cuvinte, unul dintre sforăitori s-a trezit brusc și s-a ridicat în capul oaselor. I-a privit pe Dopu și Stălin cu ochii injectați și a strigat:

— Din când în când caii se cacă în praf, mi-a șoptit la ureche maestrul Olaf!

Apoi s-a prăbușit înapoi pe podea și a continuat să sforăie.

— Crezi c-am putea să-l luăm pe ăsta? a întreat Stălin.

— Clar! Uită-te la el! Ce închisoare crezi că l-ar vrea?

— Bun, să zicem că intrăm cu ăsta și alți nouășnouă în Tiffany. Ce facem apoi?

— Folosește-ți și tu imaginația! Intrăm, prădăm tot și mergem mai departe. Suntem prea mulți ca

să ne facă paznicii față. Luăm de-acolo tot ce-avem chef. Putem sta la coadă s-o ciupim de cur pe vânzătoare. Sau să facem altceva cu ea. Tot ce am visat vreodată și nu am putut îndeplini, acum e șansa noastră!

— Dopule, s-ar putea să se lase cu multe căpățâni sparte. Nu e ca și cum am merge la un mic dejun la Tiffany.

— Nu e, dar nu avem nimic de pierdut. E mai bine decât să ne îngropăm, încet, singuri.

Dragoste în catifea albastră (receptare critică)

După divorț, Verona s-a simțit atât de neajutorată și disperată încât i-a dat telefon criticului care a tras-o pe sfoară și a pricopsit-o cu veruci. Când i-a auzit vocea plângăcioasă, el s-a simțit rușinat. Ca să se revanșeze, a dat câteva telefoane unor importanți jurnaliști de pe mapamond și i-a rugat să promoveze romanul.

Mai mult, ura pe care i-a purtat-o Verona criticului, din momentul primei lor aventuri și până în clipa revederii, s-a dovedit atât de pasională încât relația lor a sfârșit într-o căsătorie, acum ea putând profita de un distins nume de scenă, Miclăieș.

Romanul ei s-a vândut din ce în ce mai bine și a fost tradus în mai multe limbi. Iată doar câteva impresii:

„Salinger și-ar fi ros unghiile de invidie dacă Verona Miclăieș ar fi fost contemporană cu el.”
(The New Yorker)

„Romanul *Dragoste în catifea albastră* ne demonstrează că, în sfârșit, timpul Veronei Miclăieș a sosit!” (Apocalypse Now Magazine)

„Un veac de singurătate e doar o umilă fracțiune de secundă în comparație cu *Dragoste în catifea albastră!*” (Time)

„Thomas Mann n-ar mai fi scris *Muntele vrăjit* dacă ar fi citit romanul Veronei Miclăieș. Ar fi murit la Veneția.” (National Inquisition)

„O autoare criticată și ironizată, dar cu un plex solar.” (The Sun)

„Distinsa doamnă Miclăieș este o admirabilă Șeherezadă.” (Petru M. Haș)

„Verona Miclăieș mi-a înscenat moartea. Moartea literară.” (Ionuța Iorga)

„Să o disociezi pe Verona de Miclăieș este ca și cum i-ai rupe unui fluture aripa dreaptă.” (M. Cărtărescu)

Plus vite

Era plină amiază. Dopu și Stălin mărșăluiau pe Champs Elysées cu un grup mare în urma lor. Erau mai mulți de o sută și mergeau înainte fără un țel precis, inconștienți de ceea ce se întâmplă. Ocupau aproape tot largul bulevardului și oamenii se uitau la ei uluiți. S-au oprit din mers și îi priveau, unii speriați, alții amuzați. Unora li se părea că e o farsă, altora că e un film în plină derulare.

— Auzi, eu am vorbit doar cu Charlie și Lala, i-a șoptit Stălin lui Dopu.

— Și eu am anunțat vreo trei. De unde dracu s-au adunat atâția?

— Cred că s-au vorbit între ei.

Era ca un vis tâmpit ce nu mai putea fi oprit. Când au ajuns la prima intersecție, culoarea semaforului s-a schimbat în roșu. Dopu și Stălin au încetat să mai meargă, restul s-au oprit și ei în spatele lor. Mirosul hainelor nespălate, a monopolului, a țuicii și berii se simțea puternic în aer. Când culoarea semaforului a devenit verde, Dopu și Stălin au mers mai departe și cei din spatele lor au început și ei să se miște.

— Am avut o mie de filme în cap cu treaba asta, a zis Dopu, dar nu m-am gândit niciodată c-o să se întâmple pe bune.

— Ai face bine să te obișnuiești, a răspuns Stălin.

Erau atât de mulți în spatele lor, că n-au reușit să treacă toți până s-a făcut roșu din nou. Chiar și așa, nu s-au oprit și țineau traficul blocat. O parte din șoferi claxonau, alții strigau la ei:

— Allez, dégagez! Plus vite, imbécils!

— Crezi c-ar trebui să mergem cu planul până la capăt? a întrebat Stălin.

— Ar fi cam aiurea dacă ne-am opri acum, a zis Dopu.

Erau în fața magazinului Tiffany. Cei doi s-au oprit un moment, apoi au intrat pe ușa impunătoare de sticlă. Într-un minut, magazinul era plin. Apoi s-a auzit alarma.

3

A treia căsătorie a fost și cea mai scurtă, a durat cât drumul de întoarcere cu trenul de la mare. A cunoscut-o pe plajă în timp ce vindea nămol de la Techirghiol. A fost dragoste la prima vedere. I-a propus să se întoarcă cu el acasă și ea a acceptat. Au urcat în primul tren și seara a invitat-o la vagonul restaurant unde, la capătul unei cine romantice, i-a cerut mâna. Și de data aceasta, ea a acceptat.

După câteva sticle de șampanie, s-au întors la vagonul de dormit, a dat un bacșiș gros controlorului să nu le deranjeze nimeni compartimentul preț de o oră, apoi și-au consumat căsătoria. Pe la mijlocul călătoriei, a mai intrat în compartiment un bărbat. Spre dimineață, noua soție s-a plâns că îngheață de frig, dar tatăl lui Dopu n-o putea auzi de propriile sforăituri. L-a rugat pe celălalt bărbat să urce cu ea în pat s-o încălzească. El a ezitat puțin, dar până la urmă a mers.

— Pune-ți mâinile în jurul meu, a zis ea.

— Dar soțul tău..., a zis bărbatul.

— Nu-l deranjează. Suntem doi străini. Scumpule, doar mă încălzește puțin, da?

— Îhî, a răspuns tatăl lui Dopu printre sforăituri.

— Vezi, a spus că e-n ordine.

— Bine, a zis bărbatul în timp ce-o îmbrățișa.

Contactul cu posteriorul ei pufos și cald i-a provocat o erecție.

— Numai să nu mergeți prea departe, a mai zis tatăl lui Dopu printre alte două sforăituri.

— Cât de departe e *prea departe*? a întrebat ea.

— Știi bine la ce mă refer.

— Doar mă ține în brațe, scumpule.

Bărbatul și-a strecurat mâna sub rochia ei de noapte și a început să-i mângâie coapsele. Văzând că nu-l respinge, i-a dat jos chiloțeei și a excitat-o cu degetele. A încercat să o pătrundă dintr-o parte, dar penisul îi ieșea de fiecare dată. Atunci, ea s-a mutat deasupra lui și a început să suspine încet.

— Nu mergeți prea departe, a mai zis tatăl lui Dopu pe jumătate adormit.

— Doar! Mă! Ți! Ne! În! Bra! Țe! a gemut ea în timp ce țopăia deasupra bărbatului.

Fiasco

— Je peux vous aider, monsieur? a întrebat vânzătoarea de la Tiffany.

— Oui, madame, soyez gentille et videz la caisse dans mes poches et les poches de tous mes amis, a răspuns Dopu, care știa să vorbească foarte bine franceză.

Apoi s-a auzit alarma. Au apărut trei uriași în uniformă. Doar că erau mai degrabă grași decât atletici. În plus de asta, erau prea mulți invadatori ca să le facă față. Unul dintre paznici a tras un foc de avertizare în aer, însă el a fost imediat dezarmat de mulțime. Cel care i-a confiscat pistolul era cam beat. Nu a mai ținut niciodată o armă în mână și îi plăcea această senzație. N-a stat prea mult pe gânduri până a țintit și a tras direct în tâmplă. A tras de atât de aproape, încât a zburat capul de pe umeri. Unui manechin.

Moartea manechinului i-a aprins pe ceilalți cerșetori. Au început să urle și să se împrăștie prin tot magazinul. Ochii le străluceau, iar mișcărilor lor erau imprevizibile. S-au plimbat de la o vitrina la alta, au spart tot ce au apucat și au șterpelit tot ce au găsit.

— Hai să ne cărăm dracului de-aici! i-a spus Dopu lui Stălin.

Încă un vis dus naibii. Au luat în grabă chipiurile și vestele paznicilor care încă zăceau inconștienți pe

podeaua luxoasă a magazinului Tiffany și s-au strecurat afară tocmai când venea poliția. Cu noua lor uniformă, în afara nasulilor roșcovane și a tenului tuciuriu spălăcit, arătau chiar prezentabil. În scurt timp, s-au amestecat printre parizieni și turiști.

— Crezi că am scăpat? a întrebat Stălin.

— Nu știu, încearcă să dai și tu impresia că ești paznic, a zis Dopu.

— Cum e un paznic?

— Umflat, pieptul scos și privirea tâmpă. N-ar trebui să ne fie prea greu.

— Nu prea ne-a ieșit planul, frate.

— Fii pe pace, am altul.

Semantică

Pe suflet

Literatura stătea într-un bar și nu se gândea la nimic. Rarele momente în care îi treceau idei năstrușnice prin cap erau urmate de perioade lungi de liniște mentală și negândit. Bea gin cu lămâie și, fiind foarte târziu, era singura clientă nocturnă. Ospătarul îi zâmbea din când în când, dându-i de înțeles că ar cam fi ora închiderii și ar fi încântat să o conducă acasă. La el.

De fiecare dată când îi umplea paharul cu gin îi făcea semn cu singurul ochi pe care îl avea, celălalt fiind acoperit cu ochelari de pirat. Doar că Literatura nu avea chef de conversație și nici de giugiulit. Ospătarul a observat asta și nu a deranjat-o, decât într-un târziu, când nu s-a mai putut abține:

- Arăți de parcă ai ceva pe suflet.
- Am, da, a răspuns Literatura.
- Care-i problema?
- Am văzut ceva și nu-s sigură dacă-i pe bune sau vrăjeală.
- Aha. De aia dai pe gât pahar după pahar?
- Îhî.
- Și ce ai văzut așa de ieșit din comun?
- Un mort ridicându-se în aer.
- Asta nu-i ceva ce nu s-a mai pomenit, a zis ospătarul deloc impresionat.

1249

— Faci mișto de mine? a întrebat Literatura.

— Dacă nu mi s-ar fi întâmplat și mie așa ceva, poate aș fi făcut. Oricum, să știi că există în lumea asta multe lucruri pe care mintea noastră nu le poate înțelege. Ochii noștri nu pot vedea tot ceea ce ne înconjoară.

— Mai ales atunci când ai doar un singur ochi, răspunse ironic Literatura. Nu vreau să te jignesc, moșule, dar cred c-o iei pe ulei.

— Pe vremea când aveam și eu doi ochi, eram la fel ca tine, puicuțo. Abia după ce am pierdut unul, am început să mai văd și eu câte ceva. Și sunt convins că dacă l-aș pierde și pe al doilea, aș vedea și mai clar.

— Bănuiesc că nu suntem doar noi doi, atunci, în barul ăsta, moșule, și-n jurul nostru mai petrec vreo doișpe clienți nevăzuți.

— Ai dreptate, a răspuns ospătarul. Nu suntem singuri, doar că ai greșit numărul lor.

— Nu mai spune! zise Literatura cu un aer sfidător. Câți?

— O mie două sute patruzeci și nouă.

Cioara

— Îți pot povesti totul dacă vrei, zise ospătarul cu ochi de pirat.

— Am de ales? a întrebat Literatura fără prea mare interes.

Ospătarul a zâmbit și a privit-o tandru cu ochiul pe care-l mai avea.

— A început când aveam nouă ani. Eram în camera mea și mă uitam la televizor, ca orice puști de vârsta aia, la pornoșaguri. Era târziu și...

— Ți-ai descoperit pentru prima oară puțulica? îl întrerupse ea.

— Nu. Aia s-a întâmplat mult mai devreme.

— Nu-mi spune că erai vreun crai și ți-ai pierdut virginitatea ca Făt Frumos, imediat după ce s-a născut...

— Nici chiar așa. În fine, mă uitam la televizor și mă masturbam oarecum plictisit când, dintr-o dată, a dat buzna pe fereastră o cioară!

— Vreo pirandă?

— Nu. Cioară la propriu. Era sălbatică. A început să croncănească de m-a-nnebunit. Și eu, cum eram cu pantalonii-n vine, m-am speriat și nu știam cum să-mi ascund... mă înțelegeți tu... bărbăția.

— Mă îndoiesc că ai avut cine știe ce bărbăție la nouă ani.

— Și după ce-am tras nădragii pe mine, am

început să arunc după ea cu tot felul de obiecte. Am enervat-o bine de tot pentru că a început să se învârtă prin cameră...

— Bine, moșule, mi-a plăcut la nebunie povestea ta, dar e cazul s-o întind. Sunt sigur că retardatul de frate-meu mă caută prin tot orașul.

— Stai, a insistat ospătarul cu ochi de pirat. Nu am terminat. Pierzi partea importantă.

— Hai, repede, uimește-mă!

— Păi, după ce-a încercuit camera de vreo șapte ori, s-a năpustit asupra mea și pe măsură ce se apropia, îmi părea tot mai uriașă. Și-a înfipt bine ghearele în fața mea și mi-a ciugulit ochiul stâng cu ciocul. Am început să urlu și atunci mi-a dat drumul, a zburat pe pervazul ferestrei și a stat o vreme acolo, cocoțată. Mă privea țintă în timp ce eu îmi țineam palma în dreptul ochiului lipsă și zbieram de durere.

— Pe viitor să pui o sperietoare de ciori în curte, moșule.

— Apoi, cum stătea și mă privea relaxată, ciorii a început să-i crească un al treilea ochi în frunte, cu pleoapele închise. Când a deschis pleoapele, am început să văd prin ochiul ei. Ne uitam unul la altul, față în față. Cu ochiul drept vedeam cioara, iar prin stângul, cel scos, mă vedeam pe mine.

Alouette

Literatura a început să devină curioasă de povestea ospătarului. Era pentru prima oară când simțea că numele i se potrivește ca o mânășă, că viața ei se scaldă în epic. Pe de altă parte, realiza că mărturisirea lui are ceva în comun cu propria ei pățanie cu mortul pe care l-a văzut ridicându-se în aer. Chiar și așa, îi era greu să se abțină să nu-l împungă din când în când pe povestitor.

— Doamne, cât uram cioara aia! continuă el. Cu ce drept mi-a făcut toate astea? Auzi tu, domnule, să dea buzna și să-mi ciugulească ochiul de parcă ar fi o boabă de strugure.

— Alouette, gentille alouette, alouette, je te plumerai! începu să cânte Literatura.

— Eram atât de furios, încât doream cu tot dinadinsul s-o prind de gât și să-i smulg pe rând aripile, ciocul și ochii.

— Je te plumerai la tête, je te plumerai le bec! continuă să se maimuțărească Literatura.

— Pe de altă parte, mă simțeam incapabil să fac vreo mișcare. Prin ochiul ei vedeam tot ceea ce vede și ea. Făceam parte din ea la fel cum face și ea parte din mine. S-o omor, practic, însemna să mă omor pe mine.

— Așa că mai bine trăiești într-un birt jalnic, înconjurat de o mie două sute patrușnouă de

prieteni pe care-i vezi numai tu.

— Apoi a zburat ca din pușcă, continua să vorbească ospătarul de parcă n-ar fi auzit-o. Pe măsură ce se îndepărta de mine, eram din ce în ce mai frustrat că n-am prins-o și nu i-am sucit gâtul. Am început să tremur și să simt un fel de curent trecând prin mine...

— Chiar ți s-a pus pata pe cioara aia, moșule.

În același timp

— După ce m-am oprit din tremurat, curentul continua să curgă prin mine, dar era o senzație mult mai plăcută. În clipa următoare, am simțit că mă ridic în aer. Am atins tavanul cu creștetul și am vrut să ies pe geam, dar îmi era frică să nu mă înalț prea tare și să mă prăbușesc. Când închideam ochii, vedeam tot ce simțea și cioara. Zburam sus de tot și mă holbam la păduri și la copacii mici. Îmi vedeam casa și mă întrebam cum pot fi în două locuri în același timp. Apoi am deschis ochii și am coborât, încet, cu picioarele înapoi pe podea.

— Ce s-a-ntâmplat după aia, moșule?

— Am mers la baie să mă spăl pe față. Am vrut să-mi curăț și bandajez orbita, dar când m-am uitat în oglindă am văzut că nu mai sângeram și se cicatrizase tare frumos.

— S-a mai luat de atunci vreo cioară de tine?

— Nu, niciodată. Dar am încercat să mai zbor și nu am reușit.

— Poate trebuia să mai dea o dată buzna-n cameră să-ți scoată și celălalt ochi.

— Am făcut tot efortul din lume să simt din nou curentul acela plăcut trecând prin mine, dar pur și simplu nu s-a mai întâmplat. Îmi doream cu tot dinadinsul să mă ridic măcar o palmă deasupra pământului, dar nimic, nimic. Până la urmă, m-am

consolat cu ideea că mi-am închipuit totul, că pentru câteva secunde am luat-o razna.

— Cum te simți acum?

Ospătarul a zâmbit din nou tandru.

— Foarte bine. Pe cale să-ți umplu paharul cu gin.

— Cum vezi totul, acum, după atâția ani? Încă mai crezi că ți-ai închipuit totul?

— Nu, păpușă. *Cred* cu adevărat că am zburat.

Insomnia

— Deși n-am mai văzut-o de-atunci, cred că cioara aia a fost tot restul timpului cu mine.

— Te bazezi pe ceva când spui asta, moșule?

— Da. În acea noapte am tras cel mai bun pui de somn din viața mea. Dar ceva m-a trezit la un moment dat. Ceva la fel de neașteptat ca vizita ciorii.

— Măi să fie, ce-o fi fost?

— Un ceas cu cuc.

— Poftim?

— Un ceas cu cuc.

— Ce-i atât de neașteptat într-un ceas cu cuc?

— Faptul că, la un moment dat, târziu în noapte, l-am auzit cântând. Doar că nu suna deloc a cuc.

— Dar a ce poate să sune un ceas cu cuc dacă nu a cuc?

— Asta e partea interesantă! Am crezut și eu că am vedenii, dar când m-am apropiat și m-am uitat mai bine, din căsuța ceasului nu mai ieșea cucul, ci tocmai cioara. Și-n loc de cucu, făcea așa:

La ora unu: cra

La ora două: cra, cra

La ora trei: cra, cra, cra

Iar la miezul nopții: cra, cra, cra, cra, cra, cra, cra, cra, cra, cra, cra, cra. Nu sunt sigur dacă am visat sau nu. Îți pot spune doar că-i ceea ce am

văzut. Sau cred c-am văzut.

— Acum înțeleg de ce ești așa de *fresh* la ora asta. Nu prea ești obișnuit să dormi noaptea.

— Da, sufăr de insomnie. O porțiune din creierul meu plăsmuiește cioara și, exact atunci când pun capul pe pernă, devin personajul din desene animate chinuit, la nesfârșit, de croncănituri.

Semantică

— Moșule, îți dau nota zece pentru poveste. Ai fost atât de convingător, că aproape te-am crezut.

— Nu-i nevoie să mă crezi, drăguțo. Dar ai pomenit de-un mort ce s-a ridicat în aer și, cum am băut câteva pahare cu o fată atât de drăguță, m-a făcut să-mi aduc aminte. Mă crezi sau nu, oricine vrea, poate zbura. Nu sunt bazaconii.

— Ce n-aș dat să pot și eu zbura, a zis Literatura.

— Te pot învăța.

— Nu am cu ce să te plătesc.

— Ne înțelegem noi cumva, i-a făcut ospătarul cu ochiul.

— Nici să te gândești, moșule. Să știi că sunt selectivă. Nu vreau să te jignesc, dar ești prea bătrân pentru mine.

— Bine, atunci în schimbul unei povești. Ai dat buzna în birt de parcă ai fi văzut o fantomă. Îmi spui povestea ta și te-nvăț să zbori.

— Chiar am văzut o fantomă. Sau, cel puțin, asta cred. Bine, mă-nveți și pe urmă îți povestesc.

Ospătarul a luat-o de mâini și s-a uitat, dintr-o dată, foarte serios la ea.

— În primul rând, trebuie să *crezi*.

— Asta-i cam greu.

— Vine cu timpul. Apoi, trebuie să-ți folosești mâinile ca pe niște aripi. Dai din ele ca și cum ai fi o cioară.

— Cioară sunt deja, e doar o chestiune de semantică.

— Acum spune cra, cra, cra și te vei ridica în aer!

— Cra, cra, cra!

Literatura era în continuare lipită cu fundul de scaun.

— Hei! Nu s-a întâmplat nimic!

— Vine cu timpul. Ai nevoie de exercițiu. Acum e rândul tău să povestești.

Pana de aur

— Treaba stă în felul următor. Ți-am zis că am un frate retardat care probabil mă caută la ora asta prin tot orașul. Îl cheamă Dopu și suntem frați vitregi. S-a întors de câteva zile cu coada între picioare de pe Champs Elysées. Nu i-a ieșit o șmecherie și era cât pe ce să fie linșat. Așa că ce-i veni lui în minte? La ora de literatură am auzit că unul din învățătorii lui era și poet, Francisc Vinganu. Ai auzit de el?

— Nu. E român?

— Nu, bulgar. Poetul ăsta a murit acum câțiva ani, chiar aici în birt, în timp ce scria un poem pe perete.

— Habar n-am. Eu sunt ospătar abia de câteva săptămâni. Era proaspăt zugrăvit când am ajuns.

— Retardatul de frate-meu și-a adus aminte cum îi ciocănea în cap învățătorul ăsta cu ghiulul lui de aur. Ce s-a gândit el? Să meargă la cimitir, să-l dezgroape și să-i fure ghiulul. Și-a adunat câțiva ortaci și pe mine m-a pus să stau de șase la poartă.

— Și?

— Au săpat până au dat de coșciug și l-au descoperit. Înăuntru era învățătorul, neschimbat, parcă un pic mai tânăr. Nu mai avea ghiulul pe deget, în schimb ținea cu mâinile împreunate pe piept o pană de aur. Frate-meu a înhățat pana și

atunci mortul a început să se ridice, așa culcat cum era, în aer. Când am văzut asta, am întins-o cu toții și nu ne-am mai uitat înapoi.

— Și ce ați făcut cu pana?

— E chiar aici la mine.

Un fel de erou

Două motive

Când s-a trezit, mormântarul a făcut obișnuitul tur prin cimitir și, undeva în capăt, a zărit lopețile azvârlite pe o grămadă de pământ. S-a apropiat, a văzut mormântul gol și mortul levitând la câteva palme deasupra. Primul lucru pe care l-a observat a fost că mortului îi lipsea pana de aur de pe piept. Cum și-a dat seama de asta? Simplu, din două motive:

1. Mortul avea împreunate brațele pe piept și ținea între ele ceva ce nu mai era acolo.
2. Chiar dacă pana lipsea, umbra ei nu a dispărut.

Mormântarul și-a dat imediat seama că poetului i-a fost furată pana de aur. A fost prieten atât de bun cu Vinganu că a jurat să-și dedice viața în scopul găsirii ei. În primele săptămâni, a răscolit orașul fără să descopere cel mai mic indiciu, de parcă pana de aur ar fi dispărut cu totul de pe fața pământului.

A dat anunț la ziarul local și a promis o recompensă consistentă. La sfârșitul anunțului, a adăugat cuvintele „vă rog” și „mulțumesc”, dar tot ce a primit au fost câteva indicii neconcludente și apeluri fantomă:

— Dumneavoastră sunteți domnul care a promis recompensa?

— Da, eu sunt.

— Atunci ascultați cu atenție. Eu sunt cel care a furat-o și vreau în schimbul ei o mie de euro. Ați face bine să nu anunțați poliția, pentru că atunci voi topi pana și-mi voi pune plombe de aur. Ați înțeles?

— Cu cine stau de vorbă?

— Nu vă interesează asta! Veți primi mai târziu un telefon cu instrucțiunile. Vreau o mie de euro cash. Și dacă vreți să mai vedeți pana, nu sunați la poliție. Mulțumesc.

— Poftim?

S-a auzit un clic. I-a închis telefonul în nas și n-a mai primit apel cu instrucțiunile.

Dacă

— Ai cumva o coală de hârtie, moșule? a întrebat Literatura.

— Da.

— Dă-mi-o-ncoace. Uite, pana asta știe să scrie singură. Zi un cuvânt și ea îți va scrie un poem.

— Cum adică? Și pana era în *coșciug*?

După ce ospătarul a terminat fraza, pana de aur a început să se miște de una singură și să scrijelească în viteză:

„Dacă
pământul
moare,
am
să-i
fac
un
coșciug
rotund.”

— Ce-i ăsta? a întrebat mirat ospătarul.

— Un poem.

— Dacă-i poem, atunci are o scuză, pentru că *pământul nu este rotund*. E bombat.

Pana a continuat să scrie:

„Oameni buni!
Pământul nu este rotund,
Pământul este cocoșat
și inima lui este cocoșată
și picioarele.
Spuneți copiilor,
acest cocoșat
este tare viclean,
el ia totul de la timp
și pe noi
fără să plătească.”

Collonges la Rouge

La o lună după ce pana de aur a fost furată, mormântarul a ajuns la concluzia că hoțul ori nu era din oraș, ori a fugit în altă parte. Lumea era un loc destul de mare, iar pana un obiect mult prea mic. Putea fi oriunde.

Și-a dat seama că nu mai poate pierde vremea stând pe loc și așteptând să pice din cer, pentru că asta nu se va întâmpla niciodată. I-a trecut prin cap să plece în căutarea ei, doar că nu avea idee de unde să înceapă. Totuși, ar fi bine să pornească de undeva pentru că altfel nu va mai vedea pana în veci.

Cu o zi înainte să se hotărăscă și fără să știe exact în ce loc va începe căutarea, a primit un nou telefon anonim care l-a înștiințat că pana ar putea fi într-un sat francez numit Collonges la Rouge. Acolo trăiesc mulți colecționari de artefacte rare și unul dintre ei e posibil să fi răscumpărat pana de aur.

I-a mulțumit binefăcătorului anonim și a căutat imediat satul pe hartă. În mod curios, Collonges la Rouge e construit în întregime din gresie roșie. Și-n plus de asta, se află la peste două mii de kilometri distanță. Mormântarul s-a uitat câteva secunde gânditor la hartă, iar într-un final a spus, mai mult pentru sine:

— E un început!

Unul din ochi

— Ce chestie! Ce mai știe să facă pana ta? a întrebat ospătarul.

— Nimic, doar să scrie poeme, a răspuns Literatura.

— Dar e de aur. Trebuie să mai facă și altceva.

— Nu. Asta e tot ce știe să facă.

— La ce folos, atunci? Nu poate nici măcar să-mi dea *unul din ochi* înapoi.

Pana a reacționat din nou și a așternut pe hârtie următoarele versuri:

„Nu m-ați crezut
când v-am spus,
cuvintele mă aud.
Acum mă credeți
când vă spun
că unul din ochi,
n-are importanță care,
mă fură
și vinde imaginile
infinitalui
lăsându-mă sărac.”

Cheia franceză

Mormântarul și-a luat rămas bun de la mamă. Ar fi vrut să-și ia rămas bun și de la fratele lui, dar nu putea face asta pentru că era și el la alți două mii de kilometri distanță, însă în direcția opusă. Își va revedea fratele cu altă ocazie, poate până atunci va recupera pana de aur și asta va fi – numai bine – un bun motiv de reuniune familială.

A renunțat la funcția de mormântar pentru a-și putea dedica tot timpul căutării, o căutare care i-a scos înainte numai drumuri înfundate, până în clipa înștiințării anonime.

Și-a împachetat mai multe geamantane și le-a așezat pe bancheta din spate a mașinii care înainte era obișnuită să transporte doar coșciuge la cimitir. A pornit motorul și s-a îndepărtat încet de singura casă în care a locuit vreodată și de mama lui care-i făcea semn cu batista și ochii plini de lacrimi.

S-a oprit puțin în dreptul garajului în care tatăl lui încerca să dea de capăt unei curele de transmisie. Nu a mai coborât din mașină fiindcă era nerăbdător să pornească la drum. Tatăl meșterea o mașină pe jumătate dezmembrată, cu o cheie franceză în mână. Nu prea știa ce să îi spună fiului său. Îi era greu să se exprime.

— Să înțeleg că, până la urmă, te-ai hotărât să pleci, i-a spus.

Fiul a dat afirmativ din cap.

— Bine. Păi... baftă! i-a mai spus tatăl și s-a întors în garaj.

I-ar fi mult mai ușor să comunice cu oamenii dacă aceștia ar fi curele de transmisie.

Despre mine

— Fir-ar al dracului de pană! a strigat ospătarul.
Am văzut multe la viața mea, dar asta le depășește
pe toate.

— Așa-i?

— Măi, pană, dedică-mi și mie un poem. Scrie o
poezie *despre mine*.

Fără să stea pe gânduri, pana a continuat să
scrie:

„Soarele
are ideile lui de soare
despre mine.

Copacii
au ideile lor de lemn
despre mine,
cu frunzele în buzunar
aleargă pe străzi
fluierând din vânt.

Doar noaptea
are ideile ei de întuneric
despre mine.”

Louis de Funès

Mormântarul nu a putut ajunge cu mașina într-o singură zi la Collonges la Rouge, așa că a înnoptat într-un orașel la granița estică a Franței, Mulhouse. S-a cazat într-un motel ieftin, pentru turiști, cu paturi supraetajate și televizor, unde a avut norocul să fie singur în cameră. A butonat telecomanda și a dat peste unul din spectacolele înregistrate ale comedianului Louis de Funès. A urmărit emisiunea cincizeci și opt de minute, apoi s-a uitat la ceas și a spus:

— Peste un minut îți voi ura noapte bună, Monsieur de Funès!

Au mai rămas doar două minute din programul care se încheia la miezul nopții. Mormântarului îi plăcea să închidă televizorul înainte ca emisiunile să se termine. De fiecare dată când se uita până la capăt, se simțea prost. Îi plăcea să aibă impresia că el era cel care controlează televizorul și nu invers.

Detesta să se simtă un prizonier al filmelor, serialelor, emisiunilor sau spectacolelor televizate. Uneori era dus de val și scenele finale îi furau atenția. Când se-ntâmpla asta, se simțea neîmplinit și slab că n-a avut prezența de spirit necesară să stingă televizorul la timp. Dar nu și de data asta!

L-a stins chiar înainte ca Louis de Funès să spună noapte bună milioaneilor de francezi și asta

i-a provocat o senzație extrem de plăcută. Era dictatorul televiziunii! A stins lumina și a rostit triumfător:

— Noapte bună!

În timp ce alte câteva milioane de francezi îl ascultau în fața televizoarelor pe Louis de Funès urându-le noapte bună.

USB

— Nu știu ce să zic, își frecă ospătarul barba. Nu mă prea identific cu poemul ăsta. Mai puțin partea cu noaptea. Cu aia sunt de acord. Hai, mai dedică-mi unul, ceva mai personal și mai de suflet.

Pentru că foaia era deja plină, pana a început să scrie pe tejghea:

„Bunicul
își poartă
tot mai mult
jobenul de piatră
într-o parte.
Pe el
nu se mai vede
nici data nașterii,
nici data morții,
pur și simplu
a înverzit.
În octombrie, când își sărbătorește
ziua morții, trec pe la el
să stau de vorbă cu mine.”

— Frumos, dar nu-i deloc despre mine. Bunicul meu nu-i născut în octombrie. Eu cred că-n pana asta s-au stocat toate poemele răposatului, ca într-un stick de memorie. Drăguțo, cum ziceai că te cheamă?

— Literatura.

— Literatura, ți-am zis că există multe lucruri pe care mintea noastră nu le poate înțelege. Crede-mă, scumpo, pana asta nu a ajuns din întâmplare la tine. *A vrut* să ajungă! Ai un nume predestinat.

Ring!

Riiiiiiiiing!

Riiiiiiiiiiiiiiiiiiiiing!!

Riiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiing!!!

Mormântarul a stat și s-a uitat la telefon. N-a mișcat un deget. Era doar o statuie a mormântarului dinainte. Acum că, după atâta amar de vreme, telefonul în sfârșit sună, nu știa ce să facă. A răspuns la sute de apeluri fantomă înainte, dar dacă tocmai acesta e telefonul izbăvitor? Cine l-ar suna într-un motel la marginea Franței decât o persoană care ar deține informații prețioase? Mâna îi era înțepenită lângă receptor în timp ce continua să sune.

Riiiiiiiiing!

Riiiiiiiiiiiiiiiiiiiiing!!

Riiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiing!!!

— Alo? a răspuns, cu un gest sprinten ca fulgerul. Pardon? Non, je ne suis pas Louis de Funès!

A ridicat receptorul în aer și l-a izbit furios de câteva ori de masă. Telefonul s-a rostogolit pe jos

și a scos un țârâit spart. În mod cert, nu el era cel căutat. În receptorul dezmembrat de pe podea încă se mai auzea vocea de la celălalt capăt al liniei:

— Monsieur de Funès, c'est vous?

Clic!

Două vlăstare regești s-au pierdut în acvariul cu pești

— Dacă mai ascultăm multă poezie, a spus ospătarul, unul dintre noi se va preschimba într-un tonomat și pe sunetul muzicii sale vom deveni cu toții tonomate, iar când ultimul om va fi tonomat, vor urma celelalte viețuitoare, apoi scaunele, mașinile, lămpile și ferestrele, iar când îngerii vor coborî pe pământ, vor deveni și ei tonomate, dar cu aripi, și vor zbura prin văzduh, iar atunci Dumnezeu va putea închide mulțumit ochii și urechile lui vor suferi de tonomatită până la sfârșitul zilelor sale.

Literatura nu l-a întrerupt cu nicio remarcă răutăcioasă, astfel că ospătarul, căzut serios pe gânduri, a adăugat:

— Am o curiozitate. De ce, dintre toate numele din lume, al tău e tocmai Literatura?

— Dacă nu știi răspunsul la întrebare, acela e numele meu. Dacă moartea are aceeași atitudine față de tine precum un bețiv față de-o sticlă goală, acela e numele meu. Dacă un veterinar îți pune în brațe un fox terrier, acela e numele meu. Și un bătrânel simpatic cu șal în jurul coapselor îți vinde cartea lui Homer Vincent Claude Pierson Jr., *Dumnezeu este hobby-ul meu*, acela e numele meu. Iar în urma lui vezi un alai de sfinți cu colivii agățate de loburile urechilor, acela e numele meu. Dacă

pescuitul în bibliotecă e sportul preferat al poeților orientali, acela e numele meu. Dacă un pictor impresionist ți-a crestat pe obraz o rană cu pensula, acela e numele meu. Și peștii curg din rană înveșmântați în castele de nisip, acela e numele meu. Poate în inima ta și-a făcut cuibul o pasăre și tot acolo a murit, acela e numele meu. Sau te-ai pierdut într-o ceață-cactus și ai simțit înțepături, acela e numele meu. Ori ai înțeles asemănarea dintre sigiliul unui plic și misterul indescifrabil al unei femei, acela e numele meu. Când urmele de pe gât sunt cuvinte de dragoste scrise în carne, acela e numele meu. Dacă visezi că faci dragoste cu o fostă iubită și e surprinzător de plăcut, acela e numele meu. Dacă tânjești după multă iubire și obții doar o fărâmă, acela e numele meu.

Un fel de erou

Mormântarul a pierdut trei luni încercând să găsească Collonges la Rouge, dar nu i-a dat nicicum de capăt. S-a învârtit prin toată Franța, urmând pas cu pas ruta indicată la telefon de binefăcătorul anonim:

Avignon, Arles, Montpellier,
Carcassonne, Castres, Albi,
Tours, Amboise, Blois, Loches,
castelele de pe valea Loarei,
Puy en Velay,
Meymac și toate cărările necunoscute
din Auvergne și Corrèze.

S-a oprit din casă în casă în cele mai obscure cartiere rezidențiale, sperând că hoțului îi place să se fălească și să-și afișeze la vedere valorile, ca pe un trofeu. S-a uitat pe sub poduri și prin case părăsite. A pus întrebări localnicilor despre Collonges la Rouse, însă cu toții ridicau din umeri. A intrat în vorbă cu toți poeții care-i ieșeau în cale, sperând să-l prindă pe unul cu mâța-n sac sau cu vreo pană de aur în buzunar. Nimic.

La un moment dat, i s-au terminat banii pe care i-a adus de acasă, iar alții nu mai veneau de când a hotărât să își dedice tot timpul noii sale căutări și, odată cu asta, a renunțat la ideea de mormântar.

Atunci, s-a apucat de furturi mărunte: din supermarketuri, din mașinile din parcări subterane, din bancomate, din tonomate, din aparate cu fise și din cutii poștale. Cam asta făcea el mai nou.

Înainte ca pana de aur să fie furată, nici nu s-ar fi gândit că poate fi în stare de așa ceva. Era cinstit, privit ca un fel de erou și toate mamele își doreau ca fiii lor să devină ca el atunci când vor crește.

Șșșș!

În ușa birtului s-au auzit, dintr-o dată, ciocănituri.

— Șșșș! a zis ospătarul. Nu scoate o vorbă!

Ciocăniturile continuau și nu dădeau semne că vor să renunțe. Parcă doreau să spună: „Știi că sunteți acolo, știi că sunteți acolo!” Oare cine putea fi? Să fi dat mormântarul, în sfârșit, de urma penei de aur?

— Știe să suntem aici, a șoptit Literatura.

— Nu contează! Nu vorbi. Poate pleacă.

Ciocăniturile s-au mai repetat o singură dată, ceva mai înfundate și parcă lipsite de viață.

— M-am hotărât, a anunțat ospătarul. După ce-mi pierd simțurile de pasăre de noapte, intenționez să mă transform în femeie.

— Asta ne va ajuta pe amândoi în mod considerabil, a constatat sec Literatura.

— Și te voi scoate-n oraș. Nu, când voi fi femeie, te voi lăsa *pe tine* să mă scoți în oraș!

— Oricum ar fi, nu prea contează.

— Ba da! Tu mă vei scoate *pe mine*.

— De ce n-ai vrut să răspunzi? Nu ești curios cine era?

— Cine ce era?

— La ușă. De două ori. Poate s-a întors poetul să-și recupereze pana de aur.

- Nici vorbă. Nu era el.
- Dar cine?
- Ha!
- Ce ha?
- Am zis ha! Ha înseamnă nu-ți spun.
- Moșule, știi la fel de mult ca mine cine-a fost. Sau, mai bine zis, nu știi. Vrei doar să faci pe interesantul.
- Dacă promiți să mă scoți în oraș, îți spun cine-a fost.
- Bine, promit.
- OK. Eu am bătut la ușă.

Jonsi

E puțin ciudat să te tot învârți timp de trei luni în același loc. Chiar și atunci când ești în căutarea unei pene de aur. Asta poate schimba o persoană. Și nu tocmai în bine.

După ce n-a avut succes în Franța, mormântarul s-a gândit să urce și să caute satul Collonges la Rouge în Belgia. În schimb, a găsit doar comune cu rezonanță flamandă: Buggenhout, Le Coq, Damme, Duffel, Furnes, Gavere, Grammont. A urmat Olanda. Fiind o țară mică, a străbătut-o în câteva săptămâni. Din păcate, fără rezultat.

Povestea s-a repetat și-n Marea Britanie. Fără succes. Ultima insulă care mai ridica semne de întrebare era Islanda, dar pentru asta trebuia să străbată Atlanticul. Odată ajuns în Reykjavik, tot ce a găsit a fost o întindere pustie, smârcuri și mai multe colibe părăsite. A locuit o vreme în colibe și s-a hrănit cu mușchi, lichenii și, foarte rar, fructe sălbatice.

În prima săptămână n-a dat de nici un localnic, dar nici de pana de aur. Abia la începutul celei de a doua săptămâni a întâlnit un bărbat îmbrăcat în haine de eschimos.

- Bună ziua, l-a întâmpinat cu încredere.
- Bună, străine, i-a răspuns eschimosul.
- Parcă te cunosc de undeva.

— Sunt solistul trupei Sigur Ros. Jonsi Birgisson.

— Da! Te-am văzut la televizor într-un concert.

Ce cauți aici?

— M-am întors acasă. După ce-am ajuns în culmea succesului în Statele Unite, eu și colegii mei am hotărât să ne întoarcem de unde am plecat și să organizăm un tur caritabil prin Islanda. Chiar diseară ținem un concert. Dacă vrei, poți veni să ne vezi. E gratis.

— Mulțumesc, dar eu caut altceva. N-ai văzut din întâmplare o pană de aur?

— Cum să nu? Am chiar la mine așa ceva.

Jonsi a scos o cutiuță din blana de eschimos și a deschis-o. Înăuntru erau peneluri de toate mărimile și formele.

— Nu m-ai înțeles, a spus mormântarul dezamăgit. Eu caut o pană, nu un penel. Cineva mi-a spus că aş găsi-o într-un sat francez, Collonges la Rouge, dar...

— Collonges la Rouge!?

— Da. Ai auzit de el?

— Nu de mult am cântat acolo.

Cra

— Nu știi ce să zic, moșule. Aproape-mi vine să te cred. Ori am luat-o razna amândoi și nimic din ce-am văzut nu s-a întâmplat, ori ești cel mai mare păcălici din toate timpurile.

— Eu n-am făcut decât să-ți țin companie și să beau un păhar de gin cu tine, dragoste. Acum, mă scuzi, dar chiar trebuie să închid birtul. Mai am un job de noapte care mă așteaptă.

— Ce job?

— Vei vedea după ce ieșim.

— Bine, moșule. Sper că nu ești exhibiționist. Să știi că eu n-am niciun job, dar nu te superi dacă iau ce-a rămas în sticla asta de gin să termin acasă.

— Chiar te rog. Te voi conduce câțiva pași. La urma urmei, ai promis că mă scoți în oraș.

Era întuneric bine. Lună plină și o idee de ceață. Nu avea habar unde locuiește Literatura, așa că a condus-o până la primul colț. La drept vorbind, Literatura nu locuiește într-un singur loc, ea are rezervat câte un colțișor în sufletul fiecăruia dintre noi. După colț, și-a făcut apariția un trup mătăhălos care, în ciuda beznei dense, se vedea limpede că are o falcă în cer și una-n pământ.

— Pe unde pula mea umbli la ora asta? a ieșit un sunet din trupul mătăhălos.

— Moșule, el e retardatul de frate-meu. Dopule, du-te acasă și fă nani.

— Cine-i hodorogu' ăsta, fă? a întrebat Dopu. Mă, tu vrei să i-o pui la soră-mea! Ești mort, coiule. Te-am spart!

— Cra, a zis ospătarul.

— Ce zice ăsta, fă? și-a ciulit Dopu urechile.

— Cra, a mai zis o dată ospătarul și a început să se ridice în aer până când nu s-a mai văzut.

Limuzine

În urmă cu câteva luni, pana de aur nu era în Collonges la Rouge. A fost nevoie de o lungă călătorie de câteva mii de kilometri și o grămadă de rătăcirii prin păduri nesfârșite și drumuri pustii pentru ca, în sfârșit, să dea de un sat construit în întregime din gresie roșie, cu o populație de șaptezeci și patru de locuitori.

Mormântarul s-a îndreptat nerăbdător către adresa pe care Jonsi Birgisson i-a notat-o în grabă pe carnețel. A ajuns la locul cu pricina, dar nu era nicio locuință acolo, nici măcar stradă, doar o pajiște foarte întinsă pe care pășteau câteva zeci de vaci din rasa Limousine.

Când l-au văzut că se apropie, vacile s-au oprit din mestecat și s-au uitat atente la el.

Cra, cra, cra

— Ce mama dracului s-a-ntâmplat? a strigat speriat Dopu.

— Cra, a zis Literatura.

Nu s-a întâmplat nimic.

— Fii atentă. E adevărat că mai erai cu un tip?

— Cra, a zis din nou Literatura.

Nici de data asta nu s-a întâmplat nimic.

— De ce faci ca o cioară beată? Tocmai am văzut un pirat luându-și zborul. E pe bune, l-ai văzut și tu?

— Cra, a repetat Literatura.

Abia atunci s-a întâmplat. A simțit cum trupul i se înalță.

— Fă, vino înapoi! Unde vrei să zbori? Te crezi o pasăre cu mai multe...?

N-a apucat să termine fraza pentru că, în timp ce Literatura zbură, de sub rochia ei a ieșit până de aur. S-a învârtit de câteva ori deasupra lui, apoi a scris în aer:

„Două virgine
pensionare
și un nebun
dacă au
o mașină de tocat carne,
într-o singură zi

ar măcina
toate sistemele politice
și din terciul lor
ar construi o pasăre
cu mai multe etaje.”

Kafkaesque

Legea compensației

Directorul școlii de țigani la care predau s-a întins să stingă veioza. Vă reamintesc că predă limba germană, iar atunci când se aprinde turuie în germană. Are o iubită germană care a scris o teză de doctorat în limba germană: *Elementele din tabelul lui Mendeleev folosite de doctorul Faust în anii de glorie dinaintea pactului cu diavolul.*

Directorul simțea că e o seară ratată. La televizor nu era nimic interesant de văzut, nu avea nimic de citit și nici în brațele cui se cuibări. În mod ciudat, nu avea nici chef să se îmbete, chiar dacă de regulă dădea pe gât un pahar, două de whiskey înainte de culcare. Poate ar trebui să facă asta. Ar fi o mică realizare.

Doar că unele nopți pur și simplu sunt menite eșecului. Sau unele zile, săptămâni sau ani. A trecut prin episoade mult mai complicate de-a lungul timpului și a ieșit mereu cu fruntea sus, prietenii lui considerându-l un om realizat. Nu oricui îi este la îndemână să ajungă director. Dar pentru el, realizările nu valorau nimic.

Singurele obișnuințe la care ținea foarte mult erau singurătatea și lipsa complicațiilor de orice fel. Și mai era și somnul. Una din escapadele preferate. Somnul era, pentru el, cel mai eficient tămăduitor. Dacă există cu adevărat, așa cum se tot vorbește, o

lege a compensației, atunci ea este somnul.

S-a uitat câteva clipe pe fereastră și a contemplat luna plină. A închis ochii, a inspirat puternic și a expirat. Și-a dat brusc seama de cât de puține lucruri are, de fapt, nevoie: un cap limpede și o inimă ușoară. Era pe jumătate adormit când a sunat telefonul.

Kafkaesque

Nu mă simt prea bine. Cred că m-a asaltat un virus. Îmi curge nasul întruna și parcă aş avea o minge de tenis blocată în esofag. Îl sun pe director să mă învoiesc. De regulă, îl prind în toane foarte bune. Știu că obișnuiește să bea câteva păhărele de whiskey înainte de culcare și că atunci e cel mai prielnic moment să-l caut.

Dar, vai, cât de mult m-am înșelat! Ar trebui să nu mă mai bazez pe propriile intuiții. Mă tot întreb de ce mă încred în ele după atâția ani, dar acum nu prea mai contează. E deja târziu. L-am prins în cea mai proastă stare posibilă. Starea lui seamănă cu un lift plin cu evrei în care urcă Franz Kafka, apoi se-nchid ușile și rămân blocați cu toții pe veci.

Și pentru că toate astea nu erau îndeajuns, directorul a început să plângă. Am încercat să fiu înțelegător și să ascult ceea ce nimeni nu are chef să audă niciodată. Ce puteam să fac decât să-i fiu prieten și să-l ascult până când lamentațiile lui se vor prăbuși ca un lift plin cu evrei în sufletul meu.

— Entschuldigen Sie! repeta întruna printre plânsete. Entschuldigen Sie!

Ar fi nevoie de un instrument de măsură special, asamblat de însuși Kafka, pentru a aproxima care din noi se simțea mai deprimat: eu sau el. Dacă instrumentul ar fi boloboc, acesta ar

măsura echilibrul perfect de nefericire din viețile amândurora.

— Sie ist ein gemeinsames Stück! a început să strige în receptor.

— Vă rog să mă scuzați, l-am întrerupt. Nu prea înțeleg germana.

— Vai, Entschuldigen Sie. Mereu strig în germană atunci când mă aprind. Voiam să vă informez ce cățea fără suflet e iubita mea care tocmai m-a părăsit.

Am încercat să-l conving că o femeie nu merită atât de mult consum interior și să privească partea plină a paharului, chiar dacă nici eu nu știam care-i aceea. De fapt, fricile, îndoielile și nenorocirile despre care-mi vorbea sunt aceleași care m-au bântuit și pe mine ani la rând, până când m-am obișnuit să trăiesc împreună cu ele. Am învățat să le țin încuiate într-o cușcă, dar ele mai evadau din când în când și atunci mă asaltau și mai tare ca înainte.

În timp ce-l ascultam, simțeam că mă aud pe mine.

Cap sau pajură

Mereu am fost intrigat de procesul prin care două persoane complet străine ajung să devină iubiți în cele mai intime ipostaze posibile, goi unul lângă altul, scăldați în taina propriilor gânduri. Și de cât de arbitrară și imprevizibilă este, de fapt, această transformare. Ca un pariu în care arunci banul în aer și șansele sunt 50/50.

Nu am fost tras pe sfoară de foarte mult timp de o femeie, însă mica tragedie sentimentală a directorului mi-a reactivat trăirea bărbatului părăsit. Întotdeauna am fost atras de femeile inteligente. Rodiile și femeile inteligente sunt ca un afrodisiac. Îmi place să mă plimb prin mulțime și să observ câte o femeie retrasă citind, desprinsă de vuietul lumii și de realitate, și să exclam: ea e!

Ultima femeie pe care am iubit-o mi-a fost colegă de doctorat. A scris o teză despre instrumentul de măsurare a depresiei inventat de Kafka. El a folosit drept subiecți în experimentele sale evreii cu care a rămas odată blocat într-un lift. Se spune că au rămas blocați timp de o săptămână și atunci Kafka, neavând oricum ce să facă, le-a măsurat limita rezistenței umane în fiecare zi. Așa a apărut depresometrul.

Prima oară când am văzut-o în timpul cursurilor, i-am făcut destul de stângaci semn cu mâna,

dar ea a părut încântată și mi-a zâmbit cu gura până la urechi. E acel gen de femeie care, în ciuda faptului că are un corp perfect, și-l camuflează cu haine ce nu atrag atenția. Pur și simplu nu-i place să fie hărțuită, fie și vizual, de bărbați și preferă să fie trecută cu vederea înaintea de a deveni o parte activă a imaginației lor.

Majoritatea timpului ni-l petreceam pe messenger, în discuții interminabile. Când ne întâlneam, ne încuiam câteva zile în dormitor, ciocnind pahare de vin și stând la povești până aproape de zori. Apoi, indiferent că vorbeam despre ultimele cărți citite, filme văzute sau prietene comune ce aspirau să devină capre metafizice, o întrerupeam brusc și îi ceream să se dezbrace.

Mai multe nu vă spun. Totuși, ca să nu vă simțiți trădați, voi lăsa norocul să decidă. Dacă e cap, continui povestea amoroasă, dacă e pajură vă dezvălui trei modalități prin care vă puteți rupe aceeași mână. Merg până-n sufragerie să caut o monedă. Mă întorc imediat.

Homunculi

E neplăcut să-ți rupi aceeași mână de trei ori, dar și mai neplăcut e să devii o curiozitate publică din cauza asta. Nu înțeleg de ce, însă oamenii tânjesc după povești cu mâini rupte și sunt din cale afară de insistenți:

— Vai, cum ai reușit să-ți rupi mâna? întrebă nerăbdători, ori, din contră, nonșalanți: Așa, deci ți-ai rupt mâna?

Da, evident că mi-am rupt mâna. Nu se vede? Se pare că nu suficient de mult, pentru că nu te lasă să scapi așa de ușor. Vor detalii amănunțite și dramatice. Dar, oameni buni, nu există detalii dramatice! Toate poveștile cu brațe rupte se rezumă la ghinionul de a te afla la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit.

Cunosc sute de astfel de povești, dintre care trei sunt doar ale mele. În prima dintre ele, m-am împiedicat în locul limpede și mi-a trosnit cotul. Am avut nevoie de tijă în braț și de ghips timp de trei luni, plus o cicatrice de toată frumusețea. A doua oară eram portar prin clasa a șaptea și am apărut penaltiul cu care am câștigat campionatul pe școală. Ceea ce m-a costat aceeași mână ruptă. A treia oară a fost atât de banal, încât nici nu mai țin minte povestea.

Așa că m-am săturat să tot dau explicații. Dar lor li se pare atât de banal, încât se uită la mine cu

neîncredere. Probabil vor basme cu brațe rupte, nu povești adevărate. Cum probabil vrea și taxime-tristul în a cărui mașină tocmai am urcat.

— Ți-ai rupt mâna? mă întâmpină el în loc de salut, uitându-se insistent la cicatricea de pe cotul stâng.

— Așa se pare, îi răspund și-i dezvălui cu lux de amănunte cum să găsească școala de la capătul lumii, unde predau.

Îmi dau seama că atenția lui s-a concentrat exclusiv asupra cotului meu în clipa în care mă întrebă unde vreau să ajung. Îi repet pe unde s-o ia, pas cu pas, ca sa evite traficul, dar tot ce-mi răspunde e:

— Cum ți-ai rupt mâna?

— Homunculi, îi zic.

— Poftim? mă întrebă confuz, cât pe ce să lovească fundul unei mașini din față.

— Homunculi, îi repet.

— Ai zis cumva homunculi?

— Da, homunculi.

Aproape am zâmbit, dar m-am abținut. Să vedem cum se descurcă cu asta! M-am săturat să repet pentru a nouă sute nouăzeci și noua oară că mi-am rupt mâna în cele mai banale trei moduri posibile.

— Știți ce sunt homunculi? îl întreb.

Între noi s-a așternut o tăcere foarte lungă, cu atât mai penibilă cu cât am rămas de minute bune blocați în trafic, în ciuda indicațiilor mele precise de a merge pe ruta ocolitoare. Stăteam pe bancheta din spate și mă uitam când pe geam, când în oglinda retrovizoare unde încercam să-i intersectez privirea. Fără nici un rezultat. Mă evita intenționat. Am scăpat de complexul brațului rupt!

S

De fiecare dată când intru într-o librărie merg la raftul cu litera „S” și alerg cu degetele peste: Sagan... Saint-Exupéry... Saramago... Bineînțeles, îl caut pe J. D. Salinger, dar rareori îl găsesc. E un obicei vechi încă de pe vremea când puținele lui cărți s-au epuizat, iar singurul loc unde mai pot fi găsite e în anticariate obscure. Tipul nu a mai publicat nimic de mai bine de cincizeci de ani cu toate că nu a renunțat la scris și intru mereu în librării cu speranța că voi găsi vreo nouă carte de-a lui.

Partea pe care nu v-am spus-o este că am părăsit taxiul undeva pe la jumătatea drumului pentru că, după cum arăta traficul, posibilitatea să ajung mai repede pe jos la școală era destul de mare. I-am plătit șoferului călătoria și l-am salutat politicos, dar el nici măcar nu m-a privit. N-a prea gustat poanta cu homunculii. Cum șansele să mai ajung la prima oră erau inexistente, m-am oprit în prima librărie și mi-am făcut jocul.

Ceea ce m-a surprins puțin este că m-a sunat directorul să-mi spună că nu poate veni la școală din cauza unei probleme sentimentale și că se bazează pe mine să mă asigur de buna desfășurare a procesului instructiv-educativ. Doar nu era să-i spun că nu sunt la școală și că voi întârzia cel puțin

o oră. L-am asigurat că totul este sub control, să nu se mai gândească la manageriat pentru o vreme și să își rezolve ce are pe suflet.

Cuvintele mele l-au emoționat atât de tare, încât a început să plângă la telefon. Jur, într-una din zile excesul de politețe are să-mi grăbească sfârșitul. Îmi tot propun să nu mă mai implic în problemele altora, dar se pare că de fiecare dată uit cu desăvârșire. Sper ca acest episod să-mi fie o bună lecție din simplul motiv că a început să baune în hohote. Plânsetele lui se auzeau în toată librăria și nu aveau de gând să slăbească oricât de mult încercam să acopăr difuzorul. Clienții mă priveau distrați și erau convinși că sunt în mijlocul unei certe conjugale.

— Vă rog, nu vă mai necăjiți, nu merită să vărsați nicio lacrimă pentru...

Degeaba, nu am reușit decât să-l înverșunez și mai puternic și să-l fac să plângă mai cu foc. Telefonul nu îl puteam închide pentru că, până la urmă, e șeful meu. Și nu poți abandona un om chiar așa de ușor la necaz. Of, iarăși excesul de politețe!

În timp ce mă gândeam din ce în ce mai serios să închid telefonul, am simțit ceva umed în dreptul urechii. Lacrimile lui începeau să iasă prin difuzorul telefonului. L-am îndepărtat speriat și am privit uluit cum lacrimile curgeau șiroaie din telefon, pe podeaua librăriei. Am încercat să acopăr difuzorul cu palma, însă lacrimile continuau să se scurgă printre taste.

În scurt timp, podeaua era plină de lacrimi până la glezne. Trebuie că toate lacrimile astea veneau dintr-un izvor al plângerii subteran la care

directorul meu s-a brânșat, hotărât să secătuiască toate lacrimile din lume. Bănuiala mea e că ele vin dintr-un lac de acumulare dintr-o peșteră îngropată foarte adânc sub pământ, unde s-a scurs toată tristețea și disperarea.

Puzzle

Librăria s-a umplut de lacrimi și am fost obligați să evacuăm tot ce am găsit mai de preț acolo. În mare parte, cărți. E destul de greu să selectezi cei mai importanți scriitori într-un timp record și pe restul să-i lași pradă valurilor de lacrimi.

Sunt curios dacă s-ar fi aplicat același criteriu și-n cazul unui naufragiu adevărat, iar în locul cărților ar fi fost oameni. Librăria era o priveliște dezolantă, semăna cu un acvariu plin cu cărți plutitoare ale căror pagini deschise sunt dizolvate, rând cu rând, în oceanul amar.

Acum, ne vom muta în apartamentul directorului. Într-un final, izvorul plângerii lui a secat și ultimele două lacrimi i se scurgeau agale pe obraji. Păreau că se întrec, în jos, spre bărbie într-un fel de concurs la maratonul plângăcioșilor.

După ce ultimele două lacrimi și-au terminat cursa, a privit cu ochii injectați singurul obiect din apartament care îl mai lega de fosta lui iubită - teza ei de doctorat despre doctorul Faust, oferită cu dedicație:

Dragul meu tovarăș de viață,

*Îți ofer singurul element lipsă
din tabelul periodic al lui Mendeleev*

—
iubirea.

Curios cum cele mai pasionale declarații de dragoste se întorc precum un boomerang împotriva celor care le rostesc. Fără să stea prea mult pe gânduri, a luat teza și i-a smuls copertile, apoi toate paginile pe rând. A rupt foile în bucăți și le-a împrăștiat, ca pe piesele unui puzzle, în balta de lacrimi care-i ajungea până la brâu.

Acum stătea și se întreba prin ce lovitură nedreaptă a sortii a ajuns să își plângă de milă, însă bucățile rupte din puzzle nu păreau să-i ofere nici un răspuns. Le-a cules și le-a aruncat într-un coș ce plutea undeva la marginea camerei. Interiorul coșului era atât de întunecat încât părea să fie o prăpastie nesfârșită, însă paginile rupte s-au așternut până la urmă în mod miraculos pe fundul ei.

Electrizant

Directorul nu avea nicio idee ce se întâmplă cu bucățile rupte de hârtie de pe fundul coșului. Nu știa că ele au prins viață și continuau să trăiască și în absența lui. Bucățile de hârtie electrizau întunericul din interiorul coșului și comunicau între ele în timp ce el se gândea întruna la iubita ce l-a părăsit. S-a gândit să o sune și să îi spună cât de mult o iubește și că ar face orice să se întoarcă la el.

Au trecut deja două ore de când se uita cu privirea fixată la telefon. Era doar la câteva taste distanță de ea. Tot ce avea de făcut era să formeze numărul. Ea i-ar fi răspuns cu o voce somnoroasă pentru că abia ce ar fi trezit-o. Vocea ei ar fi părut foarte distantă, în ciuda faptului că trăiește la mai puțin de doi kilometri de el.

— Alo? ar fi răspuns ea.

— Sunt eu. Te iubesc, ar fi spus el.

— Te rog nu mă mai suna, ar mai fi spus ea. S-a terminat între noi. Nu mai insista. Îl enervează când mă tot cauți.

— Pe cine?

— Pe iubitul meu. Îl iubesc și nu vreau să-l pierd din cauza ta. Nu suportă să audă de tine. Așa că nu mă mai suna. Bine?

Clic!

Bineînțeles, nu a avut puterea să o sune. Toată conversația a avut loc doar în capul lui. Tot ce a făcut în acest interval a fost să se holbeze la telefon. A rămas așa până a venit seara și apartamentul a început să se întunece. Acum, singura sursă de lumină din cameră o mai produceau micile impulsuri electrice ale bucăților de hârtie ce se ciupeau una pe alta și își vedeau de viața lor.

Păr

În timp ce directorul își imagina tot felul de scenarii în care era implicată fosta lui iubită, ea de fapt dormea întinsă în pat. Nici măcar nu avea un nou iubit. Tot ce făcea majoritatea timpului era să doarmă. Părul ei dormea împreună cu ea. Are și el nevoie de odihna lui. Însă ea nu avea nicio idee despre trăirea interioară a părului ei, ea gândea în termeni mult mai simpli. Ea știa că trebuie să îl pieptene dimineața.

Era primul lucru pe care îl făcea când se trezea. Mereu îl pieptăna cu foarte mare atenție fiindcă știa că are un păr superb și nu își dorea să piardă prea multe fire. Uneori îl prindea într-un coc sau pur și simplu în coadă. Altă dată îl lăsa desprins să îi atârne lung până la fund. Directorului îi plăcea la nebunie să-i mângâie părul în timp ce făceau dragoste și avea senzația că și părul îl mângâie pe el înapoi.

În vreme ce bucățile de hârtie rupte din teză comunicau prin impulsuri electrice, stropii de ploaie alunecau pe geamul ei. Era undeva spre miezul nopții și era adormită buștean. Avea ceva din mecanismul interior al unei pisici fiindcă era capabilă să doarmă zile și nopți la rând. Îi era suficient să se hrănească cu somn la fel cum bucăților de hârtie le era suficient să se hrănească din impulsuri electrice.

Probabil și în cazul în care ar fi sunat-o, ea tot nu ar fi auzit telefonul. Uneori nu e suficient doar să acționezi dacă atenția celor pe care îi iubești e conectată la o cu totul altă frecvență. Poate ar fi fost mai bine să o sune și să se convingă de acest lucru, în loc să creadă că mai are vreo șansă.

În timp ce el devenea o baltă de lacrimi, părul ei visa că e pieptănat dimineața.

Iubirea

Probabil v-ați întrebat ce anume a declanșat viața în bucățile rupte de hârtie. Răspunsul e foarte simplu. Este tocmai singurul element ce lipsește din tabelul periodic al lui Mendeleev. Iubirea. Din dedicația pe care fosta iubită i-a scris-o pe prima pagină a tezei. În frenezia momentului, în mod ciudat, directorul a reușit să rupă uniform bucățica pe care ea a scris cuvântul „iubirea”.

Când a aruncat paginile în coș, iubirea din pagina ruptă a atins restul foilor sfâșiate și le-a insuflat viață prin impuls electric. În timp ce el își plângea de milă înecat pe jumătate în balta de lacrimi, paginile, prin intermediul electricității, făceau cunoștință una cu cealaltă:

— Eu sunt „iubirea” și m-am gândit că preferați să-mi țineți companie decât să vă muriți de singurătate pe fundul unui coș de gunoi.

— Eu sunt Mendeleev și eram doar cu un rând deasupra ta, a spus bucata ruptă de hârtie pe care scrie „Mendeleev”.

— Mă numesc Faust și numele meu a fost repetat în teză de două sute șaptezeci și patru de ori. Mă simt mai bine acum că am fost eliberat din conținutul paginilor. Îți mulțumim că ne-ai animat sufletul putred de hârtie.

— Eu sunt hidrogenul și am masa atomică de

1,00794 unități. Asta e tot ce știu despre mine.

— Eu sunt a optzeci și treia notă de subsol din teză. Nu înțeleg de ce toată lumea așteaptă explicații din partea mea.

— Eu sunt textul de pe coperta a patra, dar am fost rupt în două. Mă ajutați să-mi găesc jumătatea?

— Eu sunt ultima bucățică din pagina 592. Nu mai țin minte cuvintele care au fost tipărite pe mine fiindcă am fost scrisă pe ultima sută de metri.

- Eu sunt „concluzia” tezei, dar acum că am fost reînsofletită, mi-am schimbat cu totul punctul de vedere.

— Eu sunt o bucată dintr-un citat, însă mi-au fost rupte ghilimelele. Sper să nu fiu acuzat de plagiat.

— Eu sunt copacul care a furnizat hârtia pentru această carte. În scurt timp, veți fi dezbrăcați de cuvinte și vă veți lipi înapoi de trunchiul meu.

Singura persoană care lipsește din acest dialog este însăși autoarea, în ciuda faptului că locuiește la mai puțin de doi kilometri distanță.

Klingon

Cumva, bucata de hârtie pe care e scris cuvântul „iubirea” a reactivat ADN-ul spiritual al întregii cărți și oferea indicii la cele mai complicate întrebări la care directorul nu a găsit încă răspuns. Dialogul dintre paginile rupte s-a animat atât de puternic încât a luminat interiorul coșului de gunoi. Distras de pulsațiile electrice, directorul a renunțat să fie pentru o clipă înecat în propriile gânduri.

Când și-a strecurat degetele în coș și a scos tocmai bucata de hârtie pe care scrie „iubirea”, inima i s-a prăbușit în stomac precum un bolovan. A ridicat-o (bucățica inscripționată, nu inima) cu grijă și s-a uitat la ea. A privit-o foarte concentrat. Îi era greu să creadă că avea puterea s-o țină între degete.

A mers în camera de zi, pe care lacrimile n-au reușit încă s-o inunde, s-a așezat în fotoliu și a continuat să o privească. A întors-o pe toate părțile. Era clar, „iubirea” i-a captat întreaga atenție. Părea atât de fascinat, încât mintea nu i-a mai fost invadată de fantezii, doar privea fără să gândească mare lucru.

Imaginația îi era inactivă. Lumea lui a devenit o bucățică de hârtie. Îi era imposibil să aibă o altă percepție și se comporta de parcă nimic altceva nu ar fi existat în viața lui decât un colț de pagină rupt. Mintea îi era din nou pe cale să se scufunde în

oceanul de lacrimi, însă calmul i-a aruncat la timp colacul de salvare.

Acum gândurile îi erau senine și coerente. Existența lui era guvernată de calm. Se simțea ca un cercetaș amator ce veghează stelele cu telescopul, în căutarea unei nave spațiale klingoniene scăpată din vedere de astrologi mult mai celebri decât el. Diferența dintre el și astrologi era că în loc să caute faima în cer, el dorea să se regăsească în microcosmosul din „iubirea” așternută pe hârtie.

Aisberg

În balta de lacrimi din camera directorului a aterizat un obiect zburător neidentificat. Klingonienii s-au scuzat pentru vizita neanunțată și au dezvăluit motivul. S-au abătut de la traseu ca să viziteze ruinele planetei Drudkh și au ajuns din greșeală în sistemul nostru solar. Scopul călătoriei lor era să descopere cel mai important secret din univers, dar acum nu-l vor mai afla niciodată pentru că inima lor are consistența solidă a unui aisberg.

N-ar mai avea timp suficient să se întoarcă în galaxia lor înainte ca atmosfera planetei noastre să le topească inimile. Cine s-ar fi gândit că niște creaturi războinice precum klingonienii au inimi atât de fragile? Totuși, spre surprinderea lor, directorul le-a spus că nu au greșit destinația și au ajuns în singurul loc unde vor putea afla cel mai important secret din univers. Klingonienii l-au privit cu frunțile încruntate și cu gurile căscate în timp ce el și-a răsucit gânditor mustățile și le-a spus:

— Dragostea e un cuib de viespi ce poate fi oricând aruncat în aer de un copil.

Apoi, în timp ce inimile klingonienilor se topeau, s-a gândit cu tristețe la marinarii ce n-au avut niciodată parte de iubire și a căror singură cucerire a fost sărutul tandru al Titanicului între glandele mamare ale unui aisberg, după care s-au risipit cu toții în tractul intestinal al unei tornade.

Pisicile cu karma pozitivă

Meridianele trupului nu au fost trasate de chinezi, ci de pisicile cu karma pozitivă. De aceea, e suficient să le privești o vreme și pustiul din tine va răsună străpuns de o revărsare irezistibilă de iubire. Pisicile cu karma pozitivă nu sunt tot timpul fericite. Când suferă, se retrag în locuri liniștite și suferă în tăcere. Există și pisici care se plâng întruna, însă ele trăiesc printre oameni.

Cum e pisica fostei iubite a directorului. Îi place să doarmă în pat cu stăpâna și să toarcă în timp ce amândouă visează. Pisica e neagră și ar putea fi un fel de suburbie a părului ei. Din când în când femeia se întoarce de pe o parte pe alta în somn și atunci pisica se oprește din tors și se trezește. Își amintește că i-e sete și pășește leneș înspre bucătărie să soarbă din bolul cu lapte.

Stăpâna se întoarce de pe o parte pe alta fiindcă visul ei depinde de torsul pisicii și în lipsa lui începe încet să dispară. Visul ei este un fel de umbră a torsului pisicii. Pe măsură ce visul se risipește, imaginația ei încearcă să toarcă în locul pisicii, însă nu reușește.

Visul are nevoie de un înlocuitor pe măsura torsului dacă mai vrea să existe. Fără să bage de seamă, pe nesimțite, în toți acești ani în care au dormit împreună, pisica a devenit un aspect esențial al viselor ei. Pe când pisica a ajuns la bolul cu lapte, visul ei s-a sfârșit.

O pagină goală

Directorul s-a gândit să asculte niște muzică în timp ce continua să țină bucata de hârtie între degete. A pornit radioul și camera lui s-a umplut de acordurile de pian și chitară rece ale muzicii blues. Îi plăcea muzica blues, era preferata lui. A mers și s-a așezat înapoi în fotoliu și a ascultat, una după alta, melodii despre inimi frânte și călătorii cu destinații necunoscute.

S-a întrebat dacă există vreo melodie despre cum să iubești o femeie care a scris o carte cu titlul *Elementele din tabelul lui Mendeleev folosite de doctorul Faust în anii de glorie dinaintea pactului cu diavolul*. Probabil că nu. În arhivele muzicii blues nu se regăsește un astfel de cântec.

— Poate ar trebui să scriu eu unul, a spus în șoaptă și a început să îl conceapă în gând, punând accentul pe plăcerea ei irezistibilă de a dormi ore în șir, zile la rând.

Îmi place să te privesc
ore în șir când dormi,
să răsfoiesc atent
visele subțiri
prin care răzbate
culoarea părului tău,
apoi să mă lipesc

de tine
ca o pagină
goală.

În timp ce fredona melodia în gând, și-a imaginat ce treabă bună ar face Leonard Cohen dacă ar cânta-o. Deja îl auzea murmurând-o pe buze în toate barurile din lume:

Culcă-mă în același pat
în care îți așterni visele
și voi trăi pe veci
în absența cuvintelor.

Adăpostul sufletelor rătăcite

Cam acesta e sfârșitul dramei directorului meu și a iubitei sale pierdute. Voi încheia aici cartea pentru că altfel risc să fiu influențat de idila lor tristă și să mă înec în rânduri siropoase. Am ajuns într-un final la școală și, așa cum mă așteptam, nimeni nu mi-a resimțit lipsa la prima oră, nici măcar elevii. Singura parte proastă e că m-a prins o ploaie zdravănă pe drum și asta mi-a reactivat amintirea unei întâmplări consumate cu foarte mult timp în urmă.

Dacă v-am povestit de ultima femeie pe care am iubit-o, mi se pare cinstit să vă dezvălui puțin și despre prima mare iubire care, vorba aceea, nu se uită niciodată. Era o zi caniculară de vară și ne plimbam ca doi îndrăgostiți ce eram, topiți de soare și de privirile noastre tandre. Într-un interval de câteva minute s-au adunat cei mai amenințători nori pe care i-am văzut vreodată și s-a pornit o ploaie torențială cu tunete și mai ales fulgere.

Singurul adăpost decent pe care l-am găsit în apropiere era sub streășina unei case aparent părăsite și cu ușile încuiate. Atmosfera s-a răcit brusc cu mai bine de zece grade și, cum eram îmbrăcați foarte sumar ca pentru o zi caniculară, a trebuit să ne ținem strânși în brațe pentru a ne păstra o temperatură optimă a corpului.

A fost cel mai puternic moment al relației noastre și cu mintea mea post-adolescentină de atunci am avut impresia că acest episod avea să ne consolideze iubirea și că dacă am scăpat teferi din asta, nimic altceva nu ne mai poate despărți. Bineînțeles, m-am înșelat ca un îndrăgostit naiv și treaba nu a ținut mai mult de câteva luni. Cumva, totuși, cred că ne-am ținut atât de strânși în brațe, încât ne-am îngropat unul în inima celuilalt.

Intensitatea momentului nu poate fi redată în cuvinte, însă o retrăiesc de fiecare dată când mă prinde câte o ploaie mai zdravănă. Cum a fost și astăzi în timp ce mă îndreptam spre școală. Ud până la piele, mă revăd sub streășina acelei case, doar că acum sunt singur, genunchii mi se înmoaie și simt cum mă scurg, odată cu stropii de ploaie, în pământ. Apoi în acel lac de acumulare subteran unde se scurge toată tristețea și disperarea din lume.

Toți poeții lumii

Înapoi la școală. Ora de literatură. Aceleași fețe plictisite de viitori poeți naționali.

— Ați avut de scris o poezie pentru azi. Cine vrea să ne citească?

Literatura a fost singura care a ridicat mâna.

— Te rog, i-am zis.

„Eram toți poeții
lumii
legați la gură
cu titluri
și fără portretele
iubitelor.
Ni s-a dat
să cultivăm
o singurătate
năpădită de spini
din care ne-am făcut
coroane
sub care frunțile noastre
transpirau.
Noaptea
ne adunam
în jurul
unui licurici
bătrân

și ascultam lumina lui.”

— Superb poem, Literatura, dar nu-i al tău.

— Știu, profu, e al poetului despre care am discutat ora trecută.

— Mă bucur că ai fost curioasă să-l cauți pe Vinganu, dar aveai de scris un poem original pentru azi.

— Nu l-am căutat eu, profu. A venit el singur la mine.

Semnătura

Am mers cu Literatura în birtul unde își petrecuse noaptea precedentă. Era și ospătarul cu ochelari de pirat acolo. Țineam pana de aur în mână și mă uitam uluit la amândoi. Ei se priveau complice și își făceau semn cu ochiul. Asta m-a descumpănit bine de tot. Nu știam ce să cred.

— Profu, știi cel mai bine dintre toți pe care dintre pereți a scris învățătorul poemul, înainte să moară, mi-a zis Literatura.

— Da, am răspuns cu jumătate de gură.

Am indicat cu arătătorul peretele nordic, proaspăt zugrăvit. Nu se mai vedea nicio literă din poemul ce odată era scris acolo. Am pus pana de aur în locul cu pricina, dar nu s-a întâmplat nimic.

— Nu merge, am zis.

— Trebuie să spui un cuvânt din poem, profu.

— Sâni, am zis.

Pana s-a înfipt în perete și a scris cu litere citețe:

„Sub un pom
cu păcatele coapte
Eva își cârpește frunza
Eva edenică
cu 24 de sâni carate,
într-un colț al timpului
Adam bea plictisit

și într-un secol de istericale
Dumnezeu
ne-a plouat
pe pământ.”

După ce a terminat de scris poemul, pana s-a
învârtit de câteva ori în aer și a scrijelit semnătura:

A handwritten signature in black ink, appearing to read "F. Hingam". The signature is written in a cursive, somewhat stylized script with a long, sweeping tail on the final letter.

Apoi a dispărut.

Cuprins

Din dragoste pentru căței / 7

Mă opresc aici / 9

O afacere mult prea scumpă / 10

Attila / 12

Buza de jos / 14

Sub acoperire / 16

Martini / 18

Mulțumesc / 21

Din dragoste pentru căței / 23

Versiunea canină a stăpânei mele / 25

Gaegogi / 27

Reversul medaliei / 30

Facem cunoștință / 33

Ce nu aș face niciodată / 35

Facem cunoștință / 37

Dopu / 39

A doua greșeală / 41

Literatura / 42

Ghici / 44

Șamanism / 46

Knock out / 48

O(e)di(p)seea / 50

Echte Liebe / 52

F. V. / 54

Pall Mall / 56

Hoțul de cărți / 58
La țigănci / 60

Mandala / 63

Coșuri / 65
Mandala / 67
Fătălău / 69
Vinovat / 70
Procesul / 72
Ca un pește în apă / 74
A doua natură / 76
Un om mort / 78
Următoarea mișcare / 80

Dragoste în catifea albastră / 83

Dragoste în catifea albastră / 85
Elfi / 87
V / 89
Evrîka / 91
64, 65, 66 / 93
The Walking Dead / 95
Un minut / 97
Mic dejun la Tiffany / 99
Dragoste în catifea albastră
(receptare critică) / 101
Plus vite / 103
3 / 105
Fiasco / 107

Semantică / 109

Pe suflet / 111
1249 / 112
Cioara / 113

Alouette / 115
În același timp / 117
Insomnia / 119
Semantică / 121
Pana de aur / 123

Un fel de erou / 125

Două motive / 127
Dacă / 129
Collonges la Rouge / 131
Unul din ochi / 132
Cheia franceză / 133
Despre mine / 135
Louis de Funès / 136
USB / 138
Ring! / 140
Două vlăstare regești s-au pierdut
în acvariul cu pești / 142
Un fel de erou / 144
Șșșș! / 146
Jonsi / 148
Cra / 150
Limuzine / 152
Cra, cra, cra / 153

Kafkaesque / 155

Legea compensației / 157
Kafkaesque / 159
Cap sau pajură / 161
Homunculi / 163
S / 165
Puzzle / 168
Electrizant / 170

Păr / 172
Iubirea / 174
Klingon / 176
Aisberg / 178
Pisicile cu karma pozitivă / 179
O pagină goală / 180
Adăpostul sufletelor rătăcite / 182
Toți poeții lumii / 184
Semnătura / 186

Redactor: Cosmin Peța
Imagine copertă: www.kisforkani.com
Tehnoredactor: Emilia Petre

Bun de tipar: august 2015. Apărut: 2015

Editura Tracus Arte, str. Sava Henția, nr. 2, sector 1, București.
E-mail: office@edituratracusarte.ro, vanzari@edituratracusarte.ro
Tel/fax: 021.223.41.11.

Tiparul executat de S.C. WorldMediagraph București

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România